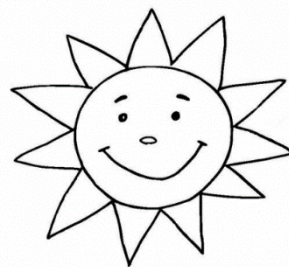

LEDČICKÉ NOVINY

XVII. ročník,

leden-březen 2016

Vážení a milí spoluobčané,
s přicházejícími prosluněnými jarními dny Vám opět přinášíme nové informace o dění v naší obci, a o tom, co připravujeme.

Nejbližší akcí je „Uklidme Česko“, na kterou bych ráda pozvala všechny, jimž není lhostejný vzhled našeho okolí. To proto, abychom opět očistili krajinu kolem naší vesnice od odpadů, jež neukáznění lidé odhazují, kde se jim to hodí. Všichni, kteří se do akce chtějí zapojit, se sejdou 16. dubna 2016 v 8 hodin na návsi před obecním úřadem. Předpokládané ukončení jarního úklidu plánujeme kolem poledne. Poté bude pro každého dobrovolníka připraveno občerstvení. Věřím, že tento počín ve prospěch životního prostředí bude stejně úspěšný jako v loňském roce.

Tou největší společenskou akcí, která nás v letošním roce čeká, je oslava 790. výročí od první písemné zmínky o Ledčicích a 130 let od otevření místní školy.

Plánována je na sobotu 3. září 2016 a zaměřena by byla rovněž na celonárodní oslavy 700 let Karla IV. Jistě jste si všimli nových označků MHD na autobusových zastávkách. Instalovány byly pro Pražkou integrovanou dopravu. Její druhá etapa zahrnuje propojení Prahy, Mělníka a Kralup nad Vltavou a jsou k ní přiřazeny také Ledčice. Její provoz začne 1. 7. 2016. Návrh jízdního řádu příliš nových autobusových linek nezahrnuje, nicméně za pozitivní přínos lze považovat i slevy na předplatných jízdenkách a návaznost spojů do hlavního města, do Kralup nad Vltavou a Mělníka. Konkrétní informace o jízdních řádech a jízdenkách přineseme v dalším čísle Ledčických novinek.

Touto cestou apeluji na všechny chovatele psů, obzvláště ty, kteří chodí venčit své miláčky na veřejná prostranství, aby byli tak hodní a uklízeli po nich exkrementy. Uvědomte si, prosím, že se zde pohybují i Vaše děti. Tyto plochy naši zaměstnanci také udržují. Zkuste se vžít do situace, kdy Vaše dítě přijde domů vyvalené v této „nadílce“, jako se to v poslední době stává v době tréninků, na fotbalové ploše na Skalce. Nebo zkuste v těchto „minových polích“ sekat křovinořezem. Dostat „přímý zásah“ by se Vám zcela určitě nelíbilo. Máme snad požádat obecní policii, aby chovatele za nedodržování obecné vyhlášky pokutovala? Domnívám se, že jsme dost rozumní a pořádek si dokážeme udržet sami. Někdy však o tom silně pochybuji. Zejména, když se podívám do kontejneru na tříděný odpad, anebo když se po víkendy porozhlédnu po obci. O tom, že si svého místa, kde žijeme, vážíme, to zrovna nesvědčí.

Poděkování patří našim zaměstnancům, kteří se o čistotu Ledčic starají. Upřímně řečeno, nedokážu si představit, že by jimi alespoň jednou nebo dvakrát v týdnu neprošli a nesebrali pohozené papíry, PET láhve a další odpad, který jen tak, mimochodem, někomu odpadne od ruky.

A co teprve třídění odpadu! I o tom jsme se několikrát v Ledčických novinkách zmiňovali, ale nešvary se stále opakují. V kontejnerech na tříděný odpad nalézáme i komunální odpad, který patří do popelnic. Také pro většinu našich občanů je nepředstavitelné přehrabovat se v zápachajících kontejnerech a tento odpad třídit. **Nechápu to!** Obzvláště má-li každý vlastník nemovitosti nádobu na komunální odpad a možnost další uložit ve sběrném dvoře.

Možná by si mnozí měli vzít příklad z ledčických „Veverek“ a pro zajímavost si pročíst a uvědomit si dobu rozkladu jednotlivých druhů odpadů. Jarní uklízecí sezona na zahrádkách a dvorcích je již v plném proudu. Touto cestou bych chtěla Vás, občany naší obce poprosit, abyste, pokud je to jen trochu možné a nebude Vám to činit potíže, pomohli s úklidem neveřejných prostranstvích před Vašimi nemovitostmi. Spousta z Vás tak činí, aniž by Vás o to někdo požádal. Je vidět, že mnohým z Vás není jedno, jak naše vesnice vypadá. Všem, kteří tak činí, i těm, kteří se do úklidu zapojí, děkuji jménem obce i celého zastupitelstva.

Přeji Vám krásné jaro.

Jiřina Michovská, starostka

Malá ledčická

kronika

Blahopřejeme

V prvním čtvrtletí letošního roku narozeniny oslavili:

60 let Hillebrand Ewald čp. 66, 60 let Kvěch Jaroslav čp. 11, 60 let Sirový Lubomír čp. 52, 70 let Plicka Antonín čp. 90, 75 let Šourková Marie čp. 17, 75 let Fryčová Jana čp. 20, 80 let Milerová Růžena čp. 96, 81 let Písek Miloslav čp. 135, 83 let Král Karel čp. 132, 84 let Došek Josef čp. 176, 85 let Jiráňková Marie čp. 175, 86 let Králová Bohuslava, 89 let Došková Miluše čp. 103.

Všem oslavencům do dalších let přejeme hodně zdraví, klidu a pohody!

Vítáme naše nejmenší

V prvním čtvrtletí letošního roku se u nás v Ledčicích narodil Dominik Mach čp. 210.

Dominikovi i rodičům přejeme hodně štěstí a zdraví!

Jejich život se naplnily

S lítostí oznamujeme, že v prvním čtvrtletí tohoto roku nás ve věku 71 let navždy opustila Marie Křtěnová čp. 95 a ve věku 56 let Ladislav Sloboda čp. 45.

Čest jejich památce!

Kulturní program duben – červen

16. 4. 2016 – Uklid'me Česko – sraz v 8 hodin na návsi před OÚ

30. 4. 2016 – Pálení čarodějnic – program bude upřesněn

15. 5. 2015 – Jarní koncert Ledčického příležitostného sboru v kostele sv. Václava

21. 5. 2016 – Staročeské máje – průvod obcí a zábava

4. 6. 2016 – Sportovní odpoledne dětí

Poděkování

Děkujeme manželům Martínkovým za krásné kusy starožitného nábytku, které věnovali k Cinkům. Určitě by ho velmi dobře zpeněžili, přesto se rozhodli jej věnovat obci.

Děkujeme panu Jiřímu Petrášovi za očištění a umytí turistické mapy u křížku na Skalce. Stydět by se měla mládež, která neustále tuto mapu znečišťuje a ničí.

Aktualitky

Zápis ze zasedání Zastupitelstva obce Ledčice konaného dne 8. 3. 2016 od 19 hodin U Cinků

Program

- 1) Zahájení a složení slibu novými členy zastupitelstva
- 2) Určení zapisovatele, ověřovatelů zápisu a kontrola zápisů rady
- 3) Program
- 4) Volba člena rady a členů výborů
- 5) Volba člena zastupitelstva do školské komise
- 6) Závěrečný účet
- 7) Rozpočtové opatření č. 1
- 8) Výběrové řízení na projektovou dokumentaci DPS
- 9) Odměny členů OZ od 1. 1. 2016
- 10) Rozdělení hospodářského výsledku PO
- 11) Přijetí daru
- 12) Různé:
 - a) výkup pozemků a směna
 - b) revokace usnesení číslo 18 ze dne 28. 6. 2005
 - c) projekt rekonstrukce ZŠ
 - d) sociální zázemí sportoviště
 - e) oprava komunikace ke hřbitovu
 - f) příprava oslav 790 let obce
 - g) Pražská integrovaná doprava II. etapa
 - h) oprava hřbitovních zdí
 - i) příprava projektů na opravu SD a kompostárny
 - j) znalecký posudek na pozemek par. č. 3283
- 13) Diskuze

Bod 4) Volba člena rady a členů výborů

a) Volba člena rady

Zastupitelstvo obce Ledčice volí člena rady Jakuba Mareše.

Výsledek hlasování: Pro 12 Proti 0 Zdrželi se 1 (Mareš)

Usnesení č. 4 bylo schváleno.

b) Volba člena finančního výboru

Zastupitelstvo obce Ledčice volí člena finančního výboru Romana Jansu.

Výsledek hlasování: Pro 9 Proti 0 Zdrželi se 4 (Král, Vereš, Jansa, Mareš)

Usnesení č. 5 bylo schváleno.

c) Volba člena kontrolního výboru

Zastupitelstvo obce Ledčice volí člena kontrolního výboru Miroslav Müllera.

Výsledek hlasování: Pro 12 Proti 0 Zdrželi se 1 (Müller)

Usnesení č. 6 bylo schváleno.

Bod 5) Volba člena zastupitelstva do školské rady

Zastupitelstvo obce Ledčice volí do školské rady člena zastupitelstva Evu Veverkovou.

Výsledek hlasování: Pro 9 Proti 0 Zdrželi se 4 (Veverková, Knorová, Müller, Vereš)

Usnesení č. 7 bylo schváleno.

Bod 6) Závěrečný účet obce a účetní závěrka

a) Závěrečný účet obce Ledčice 2015

Zastupitelstvo obce Ledčice schvaluje Závěrečný účet za rok 2015, vyvěšený od 17. 2. 2016 do 3. 3. 2016, spolu se Zprávou o výsledku přezkoumání hospodaření obce Ledčice a výkazem FIN 2-12 s výhradami, na základě nichž přijímá územní samosprávný celek opatření potřebná k nápravě zjištěných chyb a nedostatků, a to, že na PROFILU ZADAVATELE – veřejná část, budou vyvěšeny všechny smlouvy nad 500 tis.

Výsledek hlasování: Pro 13 Proti 0 Zdrželi se 0

Usnesení č. 8 bylo schváleno.

b) Účetní závěrka obce Ledčice 2015

Zastupitelstvo obce schvaluje, dle ustanovení § 84 odst. 2 písm. b) zák. č. 128/2000 Sb., o obcích, účetní závěrku Obce Ledčice za rok 2015 včetně výsledku hospodaření za rok 2015 ve výši + 5 308 557,74 Kč.

Výsledek hlasování: Pro 13 Proti 0 Zdrželi se 0

Usnesení č. 9 bylo schváleno.

Bod 7)**Rozpočtové opatření č. 1**

Zastupitelstvo obce schvaluje rozpočtové opatření č. 1.

Výsledek hlasování: Pro 13 Proti 0 Zdrželi se 0

Usnesení č. 10 bylo schváleno.

Bod 8)**Výběrové řízení na projektovou dokumentaci DPS**

Zastupitelstvo obce schvaluje výběrové řízení se zadávacími podmínkami na denní stacionář a maximální počet malometrážních bytů.

Výsledek hlasování: Pro 13 Proti 0 Zdrželi se 0

Usnesení č. 11 bylo schváleno.

Bod 9)**Odměny členů ZO od 1. 1. 2016**

Zastupitelstvo obce Ledčice schvaluje navýšení odměn za výkon funkce členů zastupitelstev.

Výsledek hlasování: Pro 0 Proti 13 Zdrželi se 0

Usnesení č. 12 nebylo schváleno.

Bod 10)**Rozdělení hospodářského výsledku příspěvkové organizace**

Zastupitelstvo obce Ledčice schvaluje návrh převést přebytek výsledku hospodaření příspěvkové organizace ve výši 33 063,64 Kč do rezervního fondu.

Výsledek hlasování: Pro 13 Proti 0 Zdrželi se 0

Usnesení č. 13 bylo schváleno.

Bod 11)**Přijetí daru**

Zastupitelstvo obce Ledčice schvaluje smlouvu o přijetí daru s firmou Semmlerock Stein + Design Dlažby a.s. Ledčice ve výši 30 000 Kč pro Sokol Ledčice.

Výsledek hlasování: Pro 13 Proti 0 Zdrželi se 0

Usnesení č. 14 bylo schváleno.

Bod 12) Různé:**a) Výkup pozemků a směna**

Zastupitelstvo obce Ledčice schvaluje vyvěšení záměru na směnnou smlouvu pozemků par. č. 1041/6 a 1041/8 ve vlastnictví obce Ledčice s pozemky par. č. 3029, 2985, 3030, 3027, st. 457 ve vlastnictví pana Lubomíra Mergla bytem Veltrusy a dále přípravu kupní smlouvy s Ing. Ladislavem Velímským a paní Jindrou Holubovou na pozemek par. č. 2984 a s panem Josefem Fricem p. st. 458.

Výsledek hlasování: Pro 13 Proti 0 Zdrželi se 0

Usnesení č. 15 bylo schváleno.

b) Revokace usnesení č. 18 ze dne 28. 6. 2005

Před hlasováním dala předsedající možnost vyjádřit se zastupitelům i přítomným občanům.

Zastupitelstvo obce Ledčice schvaluje návrh zrušit usnesení č. 18 ze dne 28. 6. 2005 vztahující se k pozemku 1041/6 v k. ú. Ledčice.

Výsledek hlasování: Pro 10 Proti 1 (Müller) Zdrželi se 2 (Sirová, Rubín)

Usnesení č. 16 bylo schváleno.

c) Projekt - rekonstrukce budovy ZŠ

Zastupitelstvo obce Ledčice schvaluje přístavbu budovy i podání žádosti o dotaci na Ministerstvo financí ČR a je si vědomo spoluúčasti na financování z rozpočtu obce. Výše dotace cca 10 600 000 Kč, celková částka na přístavbu je 14 400 000 Kč.

Výsledek hlasování: Pro 13 Proti 0 Zdrželi se 0

Usnesení č. 17 bylo schváleno.

d) Sociální zázemí sportoviště

Zastupitelstvo obce Ledčice schvaluje podání dvou žádostí o dotaci na výstavbu sociálního zázemí sportoviště na Skalce a to na MŠMT, kde je spoluúčast 50 % žadatele a druhou do Programu rozvoj obcí a měst Středočeského kraje, kde je spoluúčast necelých 10 %.

Výsledek hlasování: Pro 13 Proti 0 Zdrželi se 0

Usnesení č. 18 bylo schváleno.

e) Oprava komunikace

Zastupitelstvo obce Ledčice schvaluje podání žádosti na Ministerstvo pro místní rozvoj ČR o dotaci na opravu komunikace z návsi od dětského hřiště až ke hřbitovům.

Celkové náklady dle rozpočtu činí 2 400 000 Kč, výše dotace 1 000 000 Kč.

Výsledek hlasování: Pro 13 Proti 0 Zdrželi se 0

Usnesení č. 19 bylo schváleno.

f) Příprava oslav

Zastupitelstvo obce Ledčice schvaluje uspořádání oslav výročí 790 let o první písemné zmínce o Obci Ledčice a 130 let od založení místní základní školy. Oslavy se uskuteční dne 3. 9. 2016.

Výsledek hlasování: Pro 13 Proti 0 Zdrželi se 0

Usnesení č. 20 bylo schváleno.

g) II. etapa Pražské integrované dopravy

Zastupitelstvo obce Ledčice schvaluje zařazení obce Ledčice do II. etapy Pražské integrované dopravy, ke které dojde 1. 7. 2016.

Výsledek hlasování: Pro 13 Proti 0 Zdrželi se 0

Usnesení č. 21 bylo schváleno.

h) Oprava hřbitovní zdi

Zastupitelstvo obce Ledčice schvaluje podání žádosti na MZe ČR o příspěvek na opravu hřbitovní zdi bývalého evangelického hřbitova.

Výsledek hlasování: Pro 13 Proti 0 Zdrželi se 0

Usnesení č. 22 bylo schváleno.

i) Příprava projektů na opravu SD (sběrného dvora) a kompostárny

1) Zastupitelstvo obce Ledčice schvaluje návrhy na zpracování projektu na opravu sběrného dvora a komunitní kompostárny.

Výsledek hlasování: Pro 2 (Michovská, Salač) Proti 3 (Král, Müller, Vereš) Zdrželi se 8

Usnesení č. 23 nebylo schváleno.

2) Zastupitelstvo obce Ledčice schvaluje návrh na zpracování projektu jen na opravu sběrného dvora.

Výsledek hlasování: Pro 11 Proti 1 (Mich.) Zdrželi se 1 (Salač)

Usnesení č. 24 bylo schváleno.

j) Prodej pozemku par. č. 3283

Zastupitelstvo obce Ledčice schvaluje vyhlášení nejnižší podání cenové nabídky k pozemku par. č. 3283 v k. ú. Ledčice, které stanovil znalecký posudek.

Výsledek hlasování: Pro 13 Proti 0 Zdrželi se 0

Usnesení č. 25 bylo schváleno.

Bod 13) Diskuze

- v sobotu 12. 3. 2016 v kostele sv. Václava koncert - Postní meditace, vystoupí smíšený pěvecký sbor Anonym
- v neděli 13. 3. 2016 U Cinků dětský maškarní karneval
- v úterý 15. 3. 2016 U Cinků návod jak si sestavit svůj rodokmen – přednášejí manželé Dvořákoví z č. p. 126
- v sobotu 19. 3. U Cinků začíná velikonoční jarmark, který bude následně otevřen v neděli 20. 3. 2016 a poté o Velkém pátku, v sobotu 26. 3. 2016 proběhne pečení chleba a mazanců, naposledy bude otevřen v neděli 27. 3. 2016 o Boží hod velikonoční
- v úterý 22. 3. 2016 kurz tvoření figurek z kukuřičného šustí
- v sobotu 16. 4. 2016 se obec opět zapojí do akce Uklidme Česko
- kromě jógy, která je každé úterý, bude od tohoto týdne, tj. od 10. 3. 2016, relaxační cvičení, a to každý čtvrtek od 17:30

Píše se 12. únor 2016 a my „Veverky” se scházíme u školy...

Děti přišly v hojném počtu - celkem 13 + já, Jirka, Jirka, Dag z Holaských kopečků a Laura z Bolešinské Hůrky. Počasí se nám skvěle vydařilo, skoro jako na jaře! Z minulé schůzky bylo domluveno, že půjdeme sesbírat nepořádek na novém hřišti a u strouhy v Dolánkách. Naším úkolem nebylo jen uklidit odpadky, ale říci si něco zejména o době rozkladu různých odpadků (několik příkladů je vypsáno pod článkem). Všichni jsme se MOC divili, jak dlouho po nás zůstane příroda zamořená. Píši „po nás”, a myslím tím „po těch”, co si neváží přírody, ono „po nás-po lidech” totiž našim dětem nic jiného než PŘÍRODA nezůstane!

Jeden malý příběh, který se stal asi před pěti lety. Klučina šel na autobus na Cikánku a v poli ve vzrostlém obilí před dálnicí viděl pohybující se červenou igelitku. Občas zmizela z obzoru, pak ale zmateně vyrazila a pobíhala. Co by to mohlo být? Neuvěřitelné, byla to igelitka, která se nešťastně dostala na hlavu srnci! Srnec neviděl a byl zmatený. Škola - neškola, klučina zavolal panu Hýblovi a společně srnce vysvobodili. Je to malý příběh, ale mohl mít velké následky. Jak uhynutí srnce, anebo raději ani nedomýšlím důsledky toho, kdyby srnec vběhl na silnici nebo dálnici. Neštěstí by pak mohlo být mnohem tragičtější.

Vrátím se ale ke schůzce. Na tak malém prostoru jsme sesbírali 5 pytlů odpadků! Od ponožky až po pravítko. Pet lahvi nepočítaně, ve strouze se našel i pytel se zbytky jídla. A těch „špačků” od cigaret!

Dokonce i spadlou budku ve strouze, kterou děti vyčistily a Jirka ji vrátil zpět na strom... Komu asi překážela? Veverkami jsme vysvětlili proč a na kterou světovou stranu má mít budka výlez. Zkuste se jich zeptat, určitě to budou vědět.

Když jsme skončili, zeptala jsem se dětí, jestli za odměnu chtějí chleba s marmeládou. Všechny byly zajedno: „Anooooo, chleba s marmeládou.” Padl na to celý velký bochník a dvě sklenice domácí marmelády. Kdyby děti neměly uši, tak se olizovaly kolem dokola, to zase těšilo mě. Jejich smích je pro nás vždy největší odměnou. Pytle s odpadem jsme samozřejmě odnesli po svačince ke kontejnerům. vš

Něco málo o „Veverkách”

Fungujeme již několik školních let. Vedoucí kroužku jsou Jirka Sirový, Jirka Tyrner a já. Děti chodí v počtu 13-19, není to pokaždé stejné. V zimním období, kdy je brzy tma, máme skvělé zázemí ve školní družině nebo U Cinků a mimo školu chodíme do okolní přírody. Jezdí k nám i děti z jiných obcí (Beřkovice, Spomyšl). Těší nás, že mají zájem o přírodu i o náš kroužek.

Chodíme pravidelně před Vánoci zvířátkům zdobit stromečky nejružnější zeleninou, celoročně doplňujeme sůl do slanisek a v době nouze chodíme sypat krmení do zásypů. Na jaře zásypy dezinfikujeme. Také sázíme stromečky, odléváme stopy sádrou, střílíme ze vzduchovky, sbíráme nepořádek v okolí obce. Učíme děti mysliveckou mluvu, popisovat zvěř, starat se o ni... Je toho mnoho a moc nás to baví.

Také jsme měli velmi zajímavou prezentaci sokolníka pana Procházky s orlem Emanem. Děti nadšeně poslouchaly s otevřenou pusou. Snažíme se jim každou schůzku udělat co nejzajímavější. Rádi bychom, aby se nám to stále a dlouho dařilo. vš

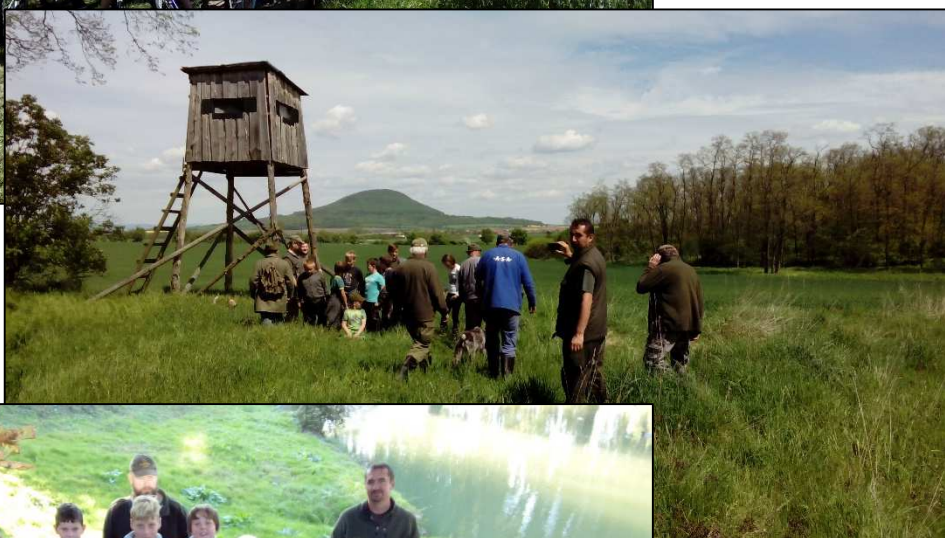
Doba rozkladu různých odpadků

Ohryzky z jablek a hrušek se rozkládají až 2 týdny;
Papír zhruba po dobu 4 měsíců;
Slupka od banánu se rozkládá až 5 měsíců;
Slupka od pomeranče se rozkládá 1 rok;

Vyhozené materiály z vlny potřebují k rozkladu 1,5 roku;
Špačky cigaret s filtrem zamořují naši planetu a rozkládají se 15 let;

Volně pohozené plechovky kazí nejen vzhled, ale ničí životní prostředí až po dobu 15 let;
Igelitové sáčky a tašky potřebují ke svému rozkladu cca 25 let;
Žvýkačky, které se musí nákladně odstraňovat a hyzdí chodníky, vydrží klidně 50 let;
Plastový kelímek, který vyhodíte na nějaké párty vás klidně přežije. Doba rozkladu byla vypočítána na 70 let;

Plastové láhve však vydrží rovných 100 let;
Jednorázové plenky, pokud nepodlehnu řádné likvidaci, by se rozkládaly až 250 let;
Sklo vydrží 10 000 let;
Polystyren až 10 000 let a možná by se nerozložil nikdy;

O výstupu na Říp i o obyčejné lidské slušnosti

„Proboha, vždyť ty bydlíš u kopky sena,“ vyjekla před lety jedna má kolegyně, když ke mně poprvé zavítala. „No dovo! To je HORA Říp!“ opáčila jsem s patřičným důrazem na slovo hora.

O tomto památném a pro mnoho Čechů doslova posvátném místě si můžete myslet co chcete. Když ale rok co rok od jara do hlubokého podzimu vidím davy lidí, kteří se k němu hrnou, říkám si, že možná na rčení: „Co Mohamedu Mekka, to Čechu Říp,“ asi něco přece jen bude. Aspoň jednou za život jej cítí potřebu navštívit snad každý domorodec.

Pohled, který se mu naskytne jako odměna za to, že třeba překonal i vlastní lenost a přinutil se k výstupu, který vzhledem k převýšení dá docela zabrat, je k nezaplacení.

Svého času jsem k němu přiměla i mého tehdy třináctiletého slovenského vnuka. Frfal jak starý dědek, že se musí zvednout od počítače a vyrazit na ten kopec naproti. Mlel pantem celou cestu, až do první vyhlídky tam nahoře. „*Babka, to je krása. Ďakujem ti,*“ popadl mne kolem krku a vlepil mi na tvář pusy.

Občas také vtípkuji na adresu praotce Čecha a říkám si, že mohl „popojít“ ještě o notný kus dál a dopřát nám moře. Ve chvíli, kdy se shora rozhlédnu po malebné krajině chápu, proč se zastavil zrovna tady. Prostě nemohl jinak!

Říkala jsem se to i letos 1. ledna při tradičním novoročním výšlapu na Říp. Upřímně, jiný začátek roku si už ani neumím představit. Davy směřovaly nahoru, klouzaly zpět dolů... Málem hrozilo, jak jsem zaslechla, že z Řípu udělají placku, protože ho prostě sešlapou. Tak početné byly. Lidé z blízkého okolí i přespolní, všech věkových kategorií i obou pohlaví, provázeni pejsky od malých ras až po ty velké, čistokrevnými s doslova šlechtickým rodokmenem až po chlupáče původu plebejského, ba co dím, více než záhadného. Všichni se zdravili, přáli si jen to nejlepší. I zcela neznámí, kteří se nikdy předtím neviděli a možná se už nikdy neuvidí, družně klábosili.

Rotunda svatého Jiří, mimochodem, původně zasvěcena svatému Vojtěchu a teprve později (první zmínka o tom pochází z počátku 16. století) bylo její svěcení změněno na svatého Jiří, posloužila jako krásné pozadí pro fotografování chtivé a ke splnění přání. Soudím, že sotva kdo ji opomněl třikrát obejít a tiše jí světit své tužby.

Občas se dává do souvislosti se jmény obou svatých. Snad aby se světci nehádali. Nevím, co si kdo přál, když ji obcházel, ale napadlo mne, že by bylo skvělé, kdyby se stala součástí našeho polidštění. Svatý Vojtěch a svatý Jiří v ní „přebývají“ ve shodě, bez hádek a konfliktů. A stejně tak bychom spolu měli žít i my, obyčejní smrtníci.

Každým rokem při lednové cestě na památnou horu potkávám živáčky přátelsky se zdravící a považující to za samozřejmost. Za elementární projev slušnosti. Po zbytek roku si pak říkám, kam se všichni ti laskaví a slušní podělí?! Narážím na ně jen výjimečně.

Před Vánoci jsem naslouchala jednomu moudrému muži - teologovi, filozofovi a psychologovi v jedné osobě. Mluvil mi z duše, když prohlásil, že bychom se jako společnost i jako jednotlivci měli vrátit ke starým osvědčeným hodnotám a především k té nejzákladnější – ke SLUŠNOSTI. Slova jako dobrý den, prosím a děkuji, by měla být každodenním nepsaným pravidlem. Onen muž vyprávěl, že do ordinace k němu přicházejí pacienti stěžující si na řadu potíží. Mnohdy vejdou, aniž by pozdravili, dodal s poznámkou, že se jich táže, jak chtějí řešit to, co je trápí, když se nedokážou slušně chovat ani ke svému nejbližšímu okolí!

Slušnost, chcete-li kultivovanost, zdvořilost. Široký pojem, vycházející z jednoho velmi prostého pramene. Podstatou téměř všech pravidel slušnosti je stejný hlubší smysl: ohled a úcta, kterou vzdáváme bližním odstavující vlastní osobu do pozadí a očekávající, že budou s námi zacházet stejně jako my s nimi. Souvisí s osobním jemnocitem a s dobrým srdcem.

„Slušnost je uvnitř člověka. Je to jeho dobrotné smýšlení. Slušný člověk je vždy připraven k jistým obětím ve vztahu k těm druhým. Základem slušnosti je úcta k sobě samému. Ruku v ruce se slušností jde zdvořilost. Zdvořilost je úmyslné omezení sebe sama. Zdvořilosti je možné se naučit. Má cenu ovšem pouze tehdy, je-li skutečným obrazem vnitřní slušnosti. Jinak se stává společenskou přetvářkou. Více než slušnost a zdvořilost je takt. Takt je schopnost porozumění a vcítění se do situace druhého. Nedostává se ho obvykle sobeckým lidem, kteří jsou

zahledění ponejvíce do sebe. Ve společnosti bychom se měli cvičit ve schopnosti vcítit se do situace těch druhých a nejednat bezmyšlenkovitě. Takt znamená umění zvolit správnou formu a vyhnout se všemu, čímbychom mohli druhé urazit případně jim způsobit bolest.“
(Citát převzat z <http://slusnost-pro-kazdy-den.webnode.cz>)

Opravdu nemám tušení, co si kdo přál, o co rotundu a její svaté žádal. Mohu jen doufat, že slušnost a úcta k lidem, které tu letos 1. ledna byly cítit na každém kroku, nám zůstanou přinejmenším po celý rok 2016. Až zítra půjdete vsí, zkuste se při pozdravu usmát na ty, které potkáte. Svět bude o krapítek veselejší. jv

Přednáška o genealogii

Dne 15. března se v Ledčicích uskutečnila skvělá populárně naučná přednáška manželů **Bac. Evy** a **MUDr. Tomáše Dvořákových** zaměřená na „výstavbu“ rodinné genealogie, její zákonitosti, problémy a nástrahy. Přítomní se dozvěděli mnoho historických zajímavostí ve vztahu k této na výsost inspirativní a přitažlivé vědě a seznámili se i s jejím vývojem v průběhu staletí. Sympatičtí přednášející se snažili co možná nejjednodušeji objasnit základy genealogického výzkumu i to, jak správně postupovat při sestavení rodinného „stromu života“ či vedení rodové kroniky. Poskytli také základní orientaci k četbě starých textů, hledání v archivních pramenech a ve využití počítače a internetu. Výhodou „moderní doby“ je, že některé archivy jsou kompletně digitalizovány.

Na promítacím plátně ve velkém sále společenského centra U Cinků se střídaly jednotlivé části skvěle připraveného slidu, z něhož jsem si stačila udělat několik poznámek, ze kterých vybírám:

1. **Úvod do genealogie**, základní pojmy, historické souvislosti, přehled pramenů, původci genealogických informací, genealogická literatura, dějiny genealogie
2. **Zpracování rodokmenu** nebo rodinné kroniky – než začneme bádát, jak začít, co, kde a jak hledat, archivy v Čechách a na Moravě, evidence informací, jejich uspořádání a využití, vybavení pro genealogii.
3. **Původ osobních jmen**, jmen „po chalupě“, **příjímí a příjmení**, jejich vývoj a předávání, příbuzenství pokrevní a právní, využití testů DNA, genealogický software a využití PC.
4. **Matriky** – dějiny a vývoj, uložení, formáty a opisy; mrtvé a živé matriky, matriční zápisy křtů, sňatků a úmrtí, způsoby hledání.
5. **Jazyk a písmo zápisů** (latinka, kurent, jejich vývoj), používání v genealogických zápisech, příklady textů, pravopis.
6. **Mimomatriční prameny** (urbáře, pozemkové knihy, katastry, archivy velkostatků, sčítací operáty, domovské listy, policejní přihlášky, obecní a farní kroniky atd.), specifické informace o historii (vojenská služba, školství) a jejich využití.
7. **Rodopisný výzkum** – jak postupovat a jak zpracovat výsledky bádání, zpracování rodinné kroniky, genealogické informace na internetu, genealogická praxe.
8. **Možná úskalí** badatelské práce (míry a váhy, peníze, zkratky a značky), jazykové problémy a jejich řešení, genealogické slovníky a literatura (manželé Dvořákové připravili improvizovanou, avšak o to názornější výstavku odborných knih, rodinná alba, listinné dokumenty apod.)

Posluchači se dozvěděli, že prameny, ze kterých genealogie vychází, jsou v době před zavedením matrik omezeny pouze na **listiny** nebo na úřední a veřejné knihy. Teprve od 18. století, díky povinnému **vedení matrik**, je zápis úplnější a systematictější, neboť uvádí narození, úmrtí a sňatky. **Gruntovní knihy** zase hovoří o tom, kdo koupil kterou chalupu, kdo ji prodal, za kolik či jak vysoké byly splátky, jaké měla chalupa vybavení v okamžiku prodeje a mnohé další. Dalšími prameny jsou třeba urbáře nebo stará **sčítání lidu**. Z nich se můžeme dočíst, co všechno rodina chovala, že měla deset slepic a za deset let už patnáct. Takže lze vysledovat i hospodářský růst nebo naopak úpadek usedlosti. Zjistíme třeba, jestli v ní žila jen jedna rodina, nebo zda měli podruhy a čeledě. Škoda, že dnes sčítání lidu, prováděnému u nás každých deset let, občané ve velké míře nejsou nakloněni a sčítací listiny vyplňují jen krajně neradi.

Každý, kdo se pustí do sestavování svého rodokmenu, narazí na nesmírnou škálu informací a odborných termínů. Například, že **pokrevenství** označuje vztah mezi osobami, které pocházejí z jediného předka (důležitý je pak stupeň pokrevenství). **Příbuzenství** (sešvagření) jsou vztahy vzniklé manželstvím (tj. vztahy k pokrevním příbuzným partnera) a že genealogické bádání vychází od jedince – příslušníka rodu buď jako **ploditele** (rodiče) nebo jako **zplozeného** (zrozeného), a podle toho zkoumá jeho vztahy buď k jeho **předkům** (ascendentům) nebo k jeho **potomkům** (descendentům). Souhrn předků jednotlivce, se nazývá **vývod**. Vývod býval dříve hodnocen zejména po stránce právní, když šlo o nástupnictví na trůn, svěřectví, dědictví a podobně. Neúplná část vývodu

Ovar, vejmrda, jitrnice i jelítka, bílá polévka s knedlíčky i prdelačka s kroupami, guláš i něco sladkého na zub, to všechno mohl ochutnat každý, kdo první únorovou sobotu zavítal do Ledčické stodoly. Mohl se pobavit, zazpívat si nebo jen tak posedět na kus řeči se sousedy, zavzpomínat, jak to o masopustu chodilo kdysi.

Nebyli jsme ukráceni ani o masopustní průvod, který obešel vesnici. Hemžilo se to čerty, čarodějnicemi a dalšími obludami. Některé maškary byly hodně neobvyklé. Například živý kůň jako beruška sedmítečná, jeden dokonce coby motorka značky Kawasaki, rozesmáté kočky...

Rozhodně jsme se, jak potvrzují snímky, nenudili. Prohloupil jen ten, kdo nepřišel.

O masopustu se píše ledacos. Tentokrát jsme pro vás vybrali citaci z časopisu Zlatá Praha z roku 1886: „Nasbírali jsme celou souvislou řadu dokladův o českém masopustu, z doby staré netržitě jdoucí až po doby nejnovější. Těmito zprávami vedeni, chceme se podívat, jak prapradědové naši s jásotem tropili masopustní reje, jak ve zděděných zvycích jich potomci pokračovali a jak základní myšlénka masopustních bujností udržela se a zachovává podnes. Nebudeme se tu rozepisovat o původu masopustních zvyků. Hádali se o to a hádají dosud. Celkem roztríditi jest různá mínění na dvě skupiny. Bud' prý Masopust vznikl na půdě pohanské, nebo na půdě křesťanské. Na půdě pohanské mohl zase vypučeti z náboženských slavností římských a řeckých, Luperkalií, Bacchanalií atd., nebo původem svým hlásí se k národnímu, domácímu náboženství...

Jiná domněnka, že masopust vznikl až na půdě křesťanské, opírá své tvrzení důvodem, že pravověřící jaksi na posilněnou před nastávajícím postem o masopustě hodovali, tancovali, žertovali, aby se dosyta před neveselým postem vybouřili. Netroufáme si rozhodovati o mythologickém významu slovanského masopustu. Vydávali bychom se tím jen na kluzkou cestu do říše neznámé, plné kouzelných záhad, nevysvětlitelných zjevů, kdež sice možno dodělati se výsledkův a úsudkův důmyslných, ale přece jen málo spolehlivých, strojených.“

jv

Taková ztráta krve

Další hit ze hry **Taková ztráta krve**, kde se s Jiřím Suchým ve zpěvu střídaly dvě malé holčičky Helenka Lukášová (dcera slavného fotografa Jana Lukase a dnes sama úspěšná fotografka) a Zuzanka Vrbová (její otec Jiří Vrba byl jedním ze zakladatelů Semaforu a také jeho první ředitel) se jmenuje Sluníčko, sluníčko.

Na gramofonové desce nakonec dostala přednost Zuzanka Vrbová a po písničce byla taková poptávka, že vyšla na supraphonském singlu hned dvakrát, jednou v kombinaci s Písní o rose a podruhé s Marnivou sestřenicí.

Taková ztráta krve byla **detektivka s hudbou**. **Tu složil** Jiří Šlitr a **texty písní k ní přidal** Jiří Suchý. **Premiéru měla** 12. října 1960 a **derniéru** 13. května 1962. Celkem se dočkala 129 **repríz**.

Protože písnička v podání Dvořákovy verandy měla úspěch, nabízíme její text všem, kterým se líbila a kteří by se ji rádi naučili.

Sluníčko sluníčko
Popojdi maličko
Sedíš tu u cesty
Stane se neštěstí
Něco tě zajede
Elce pelce strejček Nimra
Koupil šimla v Kadani

Ani nevíš jak to šimrá
Když mi lezeš po dlani
Podívej se zvedá krovky
Asi někam poletí
Do nebe či do Stromovky
Hádej hádej hádej po třetí
Nevím nevím nemám zdání

Počkej s nataženou dlani
Snad se vrátí za chvílečku
I ty malý popleto
Letí hledat osmou tečku
Nevrátí se nevrátí se nevrátí se
tak je to.

Úctyhodná konfrontace Ledčic na poli pěveckých sborů s větším Chomutovem

V sobotu 12. března 2016 v podvečer vystoupil v našem kostele komorní sbor Anonym z Chomutova pod řízením sbormistra a varhaníka Michala Novenka, profesora pražské konzervatoře, milovníka renesanční a barokní vokální hudby.

Soubor představil program staré hudby sestavený ve střídajících se blocích sborové a varhanní tvorby, což koncert oživilo. Sympaticky působilo zařazení bloku pravoslavných sborových děl, která jsou málo uváděna, plus vidíme v uvedení polské barokní literatury, která se dnes u nás běžně neslyší. Sbor zpíval s velkou chutí, dobře intonoval i frázoval, snažil se o dynamiku, i když v devítičlenném obsazení je to obtížný úkol. Líbil se tenor, který ačkoli byl sám, nenechal se zmást ostatními a i přes nevelký hlas jistě zapadal do souzvuku. Dva basi měli snazší úlohu a vzájemně se podporovali zvučnými hlasy. Ženský sbor byl vyrovnaný a dařilo se mu zejména v předivu hlasů klasické renesanční polyfonie G. Palestriny.

Varhanní umění prof. Novenka je známé po celém světě, kde často koncertuje nebo učí v kurzech. Jeho podání např. jedné Bachovy chorální předehry bylo velmi působivé. Je to čest uvítat v Ledčicích takového umělce. Snad mu moc nevadil hekající kompresor u varhan.

Publikum nebylo tak početné, jak by významu koncertu slušelo, ale zato přišli ti, kteří mají o starou hudbu opravdový zájem. (jn)

Berme děti vážně!

Dne 28. března jsme si připomněli narození Jana Amose Komenského. Za minulého režimu to byl svátek zvaný Den učitelů. Z kalendáře zmizel a na Komenského se, bohužel, moc nevzpomíná. Snad jen kláním o Zlatého Ámose, které svědčí o tom, že v našich končinách se pořád ještě rodí skvělí pedagogové. Všem učitelům, kteří své povolání pokládají za poslání, následujícími řádky vzdáváme hold.

Z novinové stránky na mne hleděla rozesmátá tvář Jana Flídra, devětadvacetiletého učitele chemie a přírodopisu ze Základní školy 5. května ze Dvora Králové nad Labem. Zvítězil ve 23. ročníku soutěže Zlatý Ámos. Výsledek je o to cennější, že učitele nominovali jeho žáci, kteří z prostředí školy získali potřebných více než sto hlasů, aniž o tom věděl. Netají se tím, že mladý pedagog je jejich hrdinou a že jeho hodiny jsou zábavné a netradiční.

Čerstvý nositel Zlatého Ámose tvrdí, že jeho povolání si ho spíše vybralo samo „v podobě našeho bývalého třídního učitele na jaroměřském gymnáziu Pavla Šimka, který byl a je pro spoustu studentů velkým vzorem“. Byl to právě tento učitel, který mu ukázal cestu, jak učit i přitažlivou formou a současně své svěření

připravit na spoustu vědomostních soutěží a látku jim neznechutit. Musí to ovšem dělat rád a s láskou. (Právo 19. března 2016). Mladý muž je zjevně ke své práci povolán. Je to prostě Pan Učitel.

Škola – základ života, říkávalo se za mých mladých časů. Možná někdo nad tímto heslem pohrdavě mávne rukou jako nad nepotřebnou veteší. Osobně se však domnívám, že ona tři slůvka mají trvalou platnost. To, co získáme ve škole, za předpokladu, že máme štěstí na skvělé učitele, si neseme životem jako fundament, na němž stavíme svou přítomnost i budoucnost. S přibývajícím věkem se nám zpravidla nejvíce vybavují právě ti nejpřísnější, kteří nás naučili se učit, kteří nám vštípili vědomosti a také je při zkoušení vyžadovali a současně z nich vyzařovala vlídnost, lidskost a láska k nám, žákům. Nechybělo jim ani porozumění pro naše občasné škobrtnutí nejen před tabulí, vyplývající zpravidla z dětské naivity a nezkušenosti.

S láskou a vděčností vzpomínám na svou první Paní Učitelku L. Kopáčkovou. Už padesát osm let doma schovávám její rukou podepsané fotografie z první třídy karlovarské základní školy. V galerii mých nezapomenutelných pedagogů ze základky jsou i další jména – J. Nalezená, D. Fišerová. Později na Akademickém gymnáziu ve Štěpánské ulici v Praze k nim přibyla latinářka Jetelová, ruštinářka Rakovičová či fyzikář Fabinger a hlavně profesorka dějepisu Jana Volfová, zvaná Volfi. Její cesty do historie pro nás studenty byly neobyčejně poutavé a my se na ně pokaždé těšili. Byla to právě ona, kdo nás za normalizace učila samostatně myslet, hledat a třídit fakta, nebýt se je vyhodnocovat, zaujmout vlastní názor. Jak jen se mi to později na vysoké škole hodilo!

Jana Flídra od těch MÝCH pedagogů dělí desítky let. Pro mě jsou zmíněné osobnosti, protože to osobnosti byly, stejně důležité, jako pro něj jeho jaroměřský třídní učitel. Všichni mají něco společného – berou děti vážně. Považují je za partnery, s nimiž je třeba jednat na rovinu.

„Mám bezvadné děti,“ řekl těsně po zvolení Jan Flídr. Možná rovněž v tomto konstatování tkví jeho úspěch. Zjevně v žácích umí hledat to dobré, dokáže je naučit, dodat jim sebevědomí, povzbudit je. Je pro ně hrdinou všedního dne. A také vzorem pro to, jak se chovat, pracovat...

„Deti treba brať vážne. Človek zistí, že ich logike často nestačí,“ napsal ve své knize Náhody a náhodičky, za niž dostal literární Cenu Egona Ervina Kische, Marián Gavenda, pedagog Katolické univerzity v Ružomberku a farář v Devíně. Když jsme si před časem povídali na setkání českých a slovenských spisovatelů, přišla řeč i na dětství a školu. „Kto chce vstúpiť do plnosti života a šťastia, musí naplniť svoju identitu. ...Ved' človek je tým, kým sa stáva,“ pravil a dodal: „Rozhodujúce je však všetko to, čo sa pri spomienke na detstvo v človeku vyplavuje odkiaľsi z hlbín detskej duše.“

Slova pana faráře Gavendy mi vytanula na mysli při pročitání prací žáků českobudějovické Základní školy Dukelská. Pod vedení Moniky Vackové, která ve škole učí dějepis a angličtinu, se totiž stejně jako v loňském roce přihlásili do vědomostní soutěže Lidice pro 21. století.

Tři eseje se dostaly do finále - Příběh obyčejného člověka Natálie Neubauerové (8. třída), Kateřiny Buškové (9. třída) Kdybych se probudil do války a Příběh obyčejného člověka, který napsal deváťák Rudolf Hansa, Všechny ukazují, že čas věnovaný našim dětem doma i ve škole není nikdy ztracený. Školáci se pokusili vžít do pocitů lidí za protektorátu. Je pozoruhodné, co z hlubin vnímavé dětské duše, podepřené fantazií, empatií a vědomostmi vypluje na povrch. Možná by politikům neškodilo aspoň občas vyslechnout hlasy dětí.

Co by asi řekli na slova Kateřiny Buškové: „Nemohu pochopit ty, kteří si dobrovolně na sebe navěší bomby a pak se odpálí v autobuse plném civilistů. Nemohu pochopit ty, kteří dokážou poslat na smrt bezbranné matky a děti. Nemohu pochopit ty, kterým dělá radost zabíjet. Takže nakonec chci říci: Proč válčit? Je to zbytečné. Když lidé válčí o území, válka ho zničí a když o peníze, válka (často) stojí víc, než dobyvatel získá. A co je na konci každé války? Jen smrt, bolest a utrpení. Proto je válka zbytečná a hloupá věc a každý z nás by si to měl uvědomit a nejen lhostejně mávnout rukou, jen kvůli tomu, že my máme právě to štěstí, že každý den uléháme se svými blízkými, abychom se zase nazítlí bok po boku vedle nich probouzeli. Takové nové zítřka, už nemusí být...“ (Zdroj: http://ceskobudejovicky.denik.cz/zpravy_region/zkusili-se-vzit-do-pocitu-lidi-za-valky-20150617.html)

I tihle tři žáci jsou svým způsobem hrdiny okamžiku už tím, že nejsou lhostejní k tomu, co se kolem nich děje. Není to náhoda. Zajisté na tom má lví podíl rovněž jejich učitelka.

Asi to nebyla náhoda, že po Gavendově knížce mi pohled padl na dílko, vzniklé za války s Markomany a Kvády na dnešním Slovensku. Sepsal je Marcus Aurelius Antoninus, římský císař ve 2. století n. l., zvaný také filozof na prūdē. V Hovorech k sobě píše:

„Svému pradědovi jsem vděčen... že jsem měl výborné učitele...

Rustikovi jsem vděčen za poznatek, že mám zapotřebí svou povahu zlepšovat a zdokonalovat...

Od Apollónia jsem se učil nezávislému myšlení, nekolísavé rozvážnosti, která se neřídí ničím jiným než rozumem, a ustavičné duševní rovnováze...

Catulus mi vštěpoval, že nemáme být nevšímaví k výtčám přátel...

Bratr Severus mi byl vzorem lásky k rodině a lásky k pravdě a spravedlnosti...

U svého otce jsem vídal vlídnost, ale i neoblomné setrvávání na každém zrale uváženém rozhodnutí...“

Jak je vidět, své hrdiny, své vzory měly už generace žijící dávno před námi.

Jaké vzory, jaké hrdiny nabídneme našim dětem my, takové ony jednou asi předloží generacím následujícím. Krásně to vyjádřil Přemysl Veverka ve svém příspěvku na blogu Památníku Lidice: „Jsme to my, lidé, kteří máme moc utvářet svou, naši vlastní společnost.“

jv

Milé dámy, drahé sestry, čarodějnice zasloužilé i úplné začátečnice, kolegyně a přítelkyně ve strašení!

Co nevidět nás čeká naše každoroční setkání u plápolajících ohňů. Nevím jak Vy, milé sestřičky, ale já osobně se na Vás moc těším. Dokonce jsem si už opravila košťátko, které mi po staletí věrně slouží a přepravuje mne, kam potřebuji. Vás ledčické hodlám navštívit také, abychom hodily řeč, co je u Vás doma nového, které dítka zlobí a potřebuje trochu vyčinit, které naopak musíme pochválit. Prostě, děvčata, poklábosíme o všem, co nás zajímá a „propereme“ i naše mužské protějšky – čaroděje. Sejdeme se 30. dubna v podvečer a místo! No, to si ještě upřesníme!

Holky, dejte si bacha, co se o té naší Filipojakubské noci v Ledčicích bude dít! Místní se totiž pořádně pletou, když si myslí, že na ochranu před námi čarodějnicemi je ochráněno zapalování ohňů. Pravda, z nich se postupem času stávalo „pálení čarodějnic“, ale co si budeme povídat, MY přežijeme další stovky let. Jsme totiž nezničitelné.

Představte si, že ledčičáci se na nás připravují. Do knihovny si dokonce pořídili slušnou řádku nových knížek, věnovaných všelijakým kouzelným postavčkám – skřítkům, hejkalům a samozřejmě i nám čarodějnicím. Pro jistotu jsem do nich nakoukla. Upřímně, píše se v nich, jak na nás, ale kdo nedočte až do konce, nic se nedozví a nic se nenaučí. Prostě nebude vědět, jak se k nám zachovat. Ostatně, posuďte samy, milé, čar a kouzel znalé sestry, zda Strašidlář nazvaný Mezi námi čarodějnicemi, který sepsal, považte, jaká „drzost“ muž jménem Hynek Klimek, obyčejné smrtelníky vyzbrojí náležitými vědomostmi o nás. Ještě něco, Zdeňka Študlarová, která Strašidlář ilustrovala, nás opravdu vystihla. Jsme prostě krásné, co dím, nejkrásnější...

Tak tedy...

„Kronikář Bartoloměj vypráví o čarodějnicích, černokněžnicích, čarodějích, bludných kamenech...

O sletech čarodějnic píše:

„Po sabatech, proti kterým jsou divoké diskotéky a mejdany jen dětské hrátky, se čarodějnice rozcházely nebo rozlétaly na košťatech, v nejednom případě ohnivých. Škodily pak lidem i dobytku. Zejména čarodějnice ze severní Moravy byly podle lidových vyprávění vynalézavé. Nelétaly na košťatech, ale na hrábích, pohrabáčích a některé to dokázaly i na přeslicích z kolovrátků. Patrně ty bohatší měly létající černé kozly. Jsou zaznamenány i případy, kdy čerti nosili čarodějnice na sabatech na zádech.

.... jednou navečer před prvním májovým dnem zamířil na Veselskou louku starý chalupník. Nic zlého netuše šel vysypat popel. Nohy už mu nesloužily, jak by měly, bolívaly ho a tak chodil, jen když musel. Protože s popelem nešel už drahý čas, měl ho plné necky. A to se ukázalo jako šťastná náhoda. Jak přišel na louku, spatřil křepčící čarodějnice.“

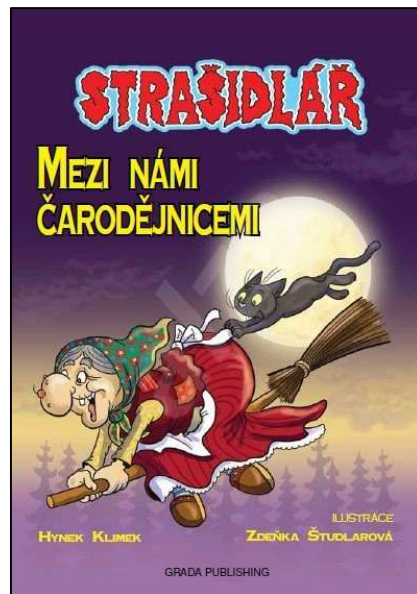
Ani naše sestry ve městech to nemají lehké. V jiné knížce Hynka Klimka se v kapitole Mezi námi městskými strašidly dočteme:

„... v Ústí nad Labem vám místní znalci pověstí ukáží, kde si můžete prohlédnout zkamenělé dívky. U města se nad Labem zdvihá Vánošský vrch. Jsou na něm tři skály, ve které byly proměněné tři proradné mladé krasavice. Vymyslely si krutou zábavu. ... spoře oděné dívky vábily a okouzlovaly svým libým zpěvem a krásou plavce, proplouvající kolem na lodích a vorech. Zmámení plavci...“

Chcete-li vědět, co bylo dál, jukněte do ledčické knihovny. Já to nestačila přečíst. Ta baba knihovnice mne vyhnala. Prý je 17 hodin a ona zavírá. No považte, co si to dovolila! Asi jí o té naší noci dáme co proto!

Srdečně Vás zdravím Vaše Pantoflína ze Smetákovy

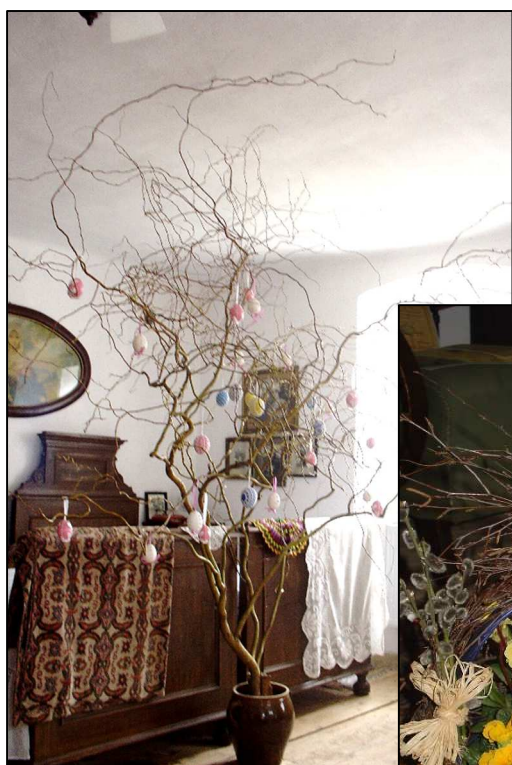
PS V neděli 1. května vylákejte pod rozkvetlý strom nějakého mužského. Třeba i vetchého kouzelníka, byť švarný mládenec by byl lepší a nechejte se políbit. V genech máme sice zakódováno, že nikdy neuschňeme, ale je lepší se pojistit.

Velikonoční jarmark

Velikonoce jsou spjaty s bohatou škálou zvyků a obyčejů, které mají svůj prapůvod už v dávných pohanských dobách. Na ně později navázalo i křesťanství, jež je spojilo s úmrtím a zmrtvýchvstáním Ježíše Krista. Díky oběma „základům“ jsou jarní svátky nejbarevnějším, nejbohatším i nejduchovnějším obdobím kalendářního roku.

Ať už se na Velikonoce díváme z té či oné stránky, vždy jsou spojeny s vítáním jara a zvyky, které si lidé od pradávna snažili přenést i do svých domovů. Díky tomu ani letos určitě v žádné ledčické domácnosti nechyběly zelené ratolesti ověšené pentličkami, šťavnatě osení, nebo třeba krásně vyzdobené kraslice z místního jarmarku. Ten byl už tradičně otevřen na návsi ve stavení U Cinků, stejně jako malá velikonoční instalace ve zdejším „venkovském minimuzeu“. Každý návštěvník, jenž sem zavítal, byl překvapen, z jakých různých materiálů ženy z Kumštovního klubu a děti z Podřípáčku dokázaly velikonoční dekorace vyrobit. Však jim také už od února pravidelně věnovaly svá úterní odpoledne a podvečery. Bez nasazení všech nadšenců a jejich zručnosti by ledčické Velikonoce nebyly tak pěkné; ba rok od roku pěknější! Prodejní výstava poodhalila leckteré „tajnosti“ kolem některých výtvarných technik a zdobení kraslic. A tak návštěvníci mohli obdivovat „vejdumpky“ vyzdobené voskovou, madeirovou, batikovanou a lepenou technikou, či vajíčka pokrytá peříčky a jinými přírodními materiály. K zakoupení byly nabízeny také kraslice „pačvorkové“, stejně jako jarní věnečky z proutí, keramická zvířátka, zdobené perníčky, papírové výrobky, přírodní dekorace s živými květy, magnetky ozvláštněné skvělou akvarelovou malbou připomínající smalt a mnohé další. Bylo se na co dívat a co obdivovat. K ochutnání se tu nabízelo tradiční velikonoční pečivo a výborný pečený čaj. Letošní velikonoční jarmark opět dokázal, kolik šikovných lidí v naší vesnici žije a že jim rozhodně nechybí ani kreativní nápady. Čímpak nás asi překvapí za rok?

ŠKOLNÍ OKÉNKO

Zápis dětí do 1. třídy

Zápis dětí do 1. třídy proběhl v ledčické škole dne 3. února 2016. Zapsán jich byl krásný „tucet“. Děti splnily velmi dobře připravené úkoly a zodpověděly nám otázku „Jak ses připravoval/a na zápis do školy?“

Gábinka z LEDČIC: „... *tabletem, tašku přinesl Ježíšek a v ní věci do školy.*“

Barunka ze SAZENÉ: „*Nepřipravovala.*“

Emička z LEDČIC: „*Nepřipravovala.*“

Sandruška z LEDČIC: „*Psala jsem.*“

Péťa z LEDČIC: „*Připravoval jsem si věci sám. Cvičil jsem podepisování a činky, abych měl do školy sílu a energii.*“

Betynka z NOVÉ VSI: „*Trénovala jsem držet tužku, učili jsme se malovat klubíčka, mámu a tátu.*“

Bíba z LEDČIC: „*Dobře, ale nemám ještě tašku. Umím skoro všechna písmenka.*“

Jindříšek z LEDČIC: „*Ne.*“

Kubík ze SAZENÉ: „*Nepřipravoval.*“

Nelinka z LEDČIC: „*Nevím.*“

Daník z LEDČIC: „*Maloval jsem, stříhal a hrál na počítači.*“

Ládík z MÍŘEJOVIC: „*Připravoval jsem si košili jako táta, aby mi to slušelo.*“

Za odměnu si děti odnesly pěkné výrobky, zdařile vytvořené žáčky naší školy, dále Pamětní list a hračku LEGO. Přejeme budoucím prvňáčkům, aby se jim v ledčické škole líbilo. zŠ

Noc s Andersenem - 1. dubna 2016

„*Co znamená nápis HAVÁRIE VE ŠKOLE?*“

„*Nebude Noc s Andersenem?*“

„*Už někdo volal pomoc?*“

„*Kde máme naše paní učitelky?*“ ptaly se děti.

V tom se ke škole přihlítila dodávka a z ní, věřte nebo nevěřte, vyskákaly želvy. Přiběhly za dětmi a házely na ně barevné pavučiny. Je totiž 1. dubna a to si každý může dovolit malý žertík.

Pak se konečně otevřely dveře školy a malí návštěvníci se mohli zabýdlet v tělocvičně. Po odchodu rodičů se vyrazilo ven na hřiště, kde se ozdobily naše nové stromečky „Pohádkovníčky“ - za pohádku pentlička. Jejda, to ale máme na světě pohádek!

Po hrách na hřišti dorazila všemi očekávaná pizza. S chutí do ní! Po dobré večeři se četla nová kniha veselých příběhů Expedice z pohlednice. A už byla za dveřmi diskotéka a po ní následovala druhá večeře.

„*A kdy už bude stezka odvahy?*“

„*Taky bude, ještě ale musíte vydržet!*“

Pohádky už nikdo tentokrát moc nevnímal, nejspíš jen ti nejmenší. Ti starší, kteří zažili dobrodružství v loňském roce, se už netrpělivě vrtěli ve svých spacácích.

„*Kdo nás tentokrát navštíví?*“

Téměř všechny děti napjatě prohledaly školu ve skupinkách, ale nikdo z nich netušil, že největší dobrodružství na ně čeká venku. Z dveří kůlny vystoupil podivuhodný tvor, napůl člověk napůl kůň, bájný Kentaur, držící v ruce hořící pochodně. Někdo si s Kentaurem popovídal, někdo utekl, a byli i tací, kteří na dveře do školy zapomněli a úprkem se vraceli domů. Paní ředitelka poté vzala děti na společnou obhlídku, aby viděli, jak se věci mají. Na dobrou noc se znovu četlo z pohádkových knížek. Všichni účastníci dobrodružství si zaslouží poklonu!

Děkujeme všem rodičům za napečené dobroty. Úchvatná dortová kniha s portrétem Hanse Christiana Andersena od Marušky sklídila zasloužený obdiv. zŠ

Pohled do historie

Zavzpomínejte na školní léta

V souvislosti se 130. výročí založení naší školy se na čtenáře **Ledčických novinek** obrácíme s prosbou: **zavzpomínejte spolu s námi na školní léta. Napište nám, podobně, jako to dělají naše děti, když zdejší školu opouštějí, na to, co jste v jejích stěnách prožili.**

„Přiveďte“ mezi nás své tehdejší učitele a povyprávějte, jací byli, jaké měli vyučovací a výchovné metody, zda měli mezi vámi žáky autoritu, které předměty jste milovali a které naopak nenáviděli. Prozradte na sebe, zda jste nosili poznámky, či při hodině nebo o přestávce utržili nějaký ten pohlavek. Přiznejte se, zda jste se prali, tajně kouřili, pošťuchovali spolužačky, spolužáky, šťourali se v jídle ve školní jídelně, zda jste se dělili nebo si dokonce vyměňovali svačiny.

Podělte se s námi o školní příhody, o to, co vám zdejší škola dala nebo nedala... Meze se nekladou. Rádi bychom vaše návraty do školních lavic zveřejnili. Mohou psát všichni: školáci, jejich rodiče i prarodiče, tety a strejdové, celé rodiny. A pokud snad ti dříve narození nemají chuť něco sepisovat, což takhle posedět s dětmi, s vnoučaty v klidu domova a udělat si „černou hodinku“! Ti mladší pak vyprávění mohou zapsat sami. Třeba tak strávíte i pěkné chvílky, které si rádi časem zopakujete. Dozvíte se něco o svých blízkých, lépe porozumíte tatínkovi a mamince, babičce a dědovi, poznáte minulost vaší rodiny a pochopíte odkud a kam kráčíte. jv

Lidická žena vypráví...

Opět se potvrdilo, co už vím dávno. Lidé, kteří opravdu hodně dokázali, mnoho prožili a mají za sebou nelehké okamžiky, bývají osobití, moudří a velmi skromní. Paní Jaroslava Skleničková z Lidic je toho v porovnání s různými sebestřednými bytostmi z řad dnešních politiků či privilegovaných „prominentů“ zářným příkladem. Zažila jsem s ní nezapomenutelné setkání, které mi dlouho nedalo spát. A tak se ráda a s velkou úctou podělím.

Měla jsem tu čest zúčastnit se křtu knihy **Vzpomínky mě stále tíží**, jejíž autorkou je čerstvě devadesátiletá Jaroslava Skleničková. Už v předchozí prvotině, kterou nazvala **Jako chlapce by mě zastřelili**, sepsala hrůzné vzpomínky, které se jí dodnes nepodařilo ze své mysli vymazat.

Jak známo, „dějiny“ krutě zasáhly její rodnou obec nedaleko Kladna v úterý 9. června v devět hodin večer, kdy Němci vesnici obklíčili a následující den provedli do té doby nevídaný barbarský akt pomsty. Se zcela nevinnými lidmi naložili podle svých „pravidel“. Určili, kdo bude zastřelen, kdo vystaven „zvláštnímu zacházení“, kdo poněmčen, kdo přemístěn na otrocké práce do koncentračních táborů. V červnu 1942 bylo Jaroslavě Skleničkové šestnáct let. Pokud by nebyla dívkou, nacisté by ji společně s muži zavraždili u Horákova statku. Kdyby na svět přišla o pouhé tři měsíce později, pro německé okupanty by nebyla ženou, ale ještě dítětem, a v tom případě by ji čekala jen malá naděje, že přežije „zvláštní zacházení“ připravené pro děti „nevhodné“ k poněmčení. Měla tedy dvojnásobné štěstí!

„Znovu a znovu si kladu otázky, na něž neznám odpovědi. Proč museli být popraveni nevinní lidičtí muži, proč byly zavražděny lidické děti, proč...? Říká se, že čas všechno napraví a bolest otupí. Možná. Ale já mám pořád pocit, že u mě to neplatí. Snad jsou ty rány tak hluboké, že je ani plynoucí léta nedokázala zhojit. Snad je to také tím, že jsem do koncentráku přišla tak mladá, bezstarostná, naivní a důvěřivá. O to víc jsem byla citlivá k tomu, co jsem tam zažila, i k tomu, co následovalo po válce...“

Paní Skleničková vykreslila lidickou tragédii zevnitř, očima svého osudu, v nových, zcela nečekaných souvislostech nutících k zamyšlení a v leccems i k narovnání zažitých a tradovaných představ a informací. Obě knihy jsou cenné právě oním autentickým pohledem ženy, která proti své vůli musela doslova rázem projít ze šťastného dětství kalvárií koncentračního tábora, aniž by tušila proč. Žádná z žen neměla představu o tom, co je čeká, nevěděly, co se stalo s dětmi, muži, s jejich obcí. Pravdu o lidickém masakru se ty, které přežily, dozvěděly až v roce 1945 po návratu do osvobozené vlasti. A o tom všem dokázala paní Skleničková vyprávět strhujícím způsobem, hluboce lidsky, bez sebelítosti a osobní glorifikace, věcně, ba místy i s humorem. Její knihy, ač malé co do rozměru a rozsahu, jsou obrovské svým obsahem a naléhavým mementem. Pojednávají o velkém neštěstí, úzkosti a těžko představitelných útrapách, ale zároveň jsou vyjádřením nezničitelné touhy po životě, dodávají

naději a vyslovují víru v člověka jako takového. Paní Skleničková by mohla mít všechny důvody myslet si pravý opak, přesto je její optimismus nezdolný. Dokázala to i svým osobním vystoupením, kterým celý ten literární podvečer pozvedla o několik řádů výše. Ta devadesátiletá paní svou jiskřivou osobností, ráznou, přímočarou a jasnou mluvou, svou úžasnou schopností ironie a sebeironie strhla posluchače tak, že ani nedutali a běhal jim mráz po zádech. Jakkoli hovořila o věcech velmi vážných a traumatizujících, nakonec své vyprávění vypointovala tak, že se všichni od srdce zasmáli. Na podiu v kolečkovém křesle rázem neseseděla invalidní stařenka, ale obdivuhodná, sebevědomá, skvělá, inteligentní, podmanivá a uchvacující paní, která má optimismu, moudrosti, bojovnosti, pozitivní energie a vitality (nebojím se napsat „rošťáctví“) na rozdávání.

Paní Skleničková mě doslova okouzila, a tak před ní s úctou a obdivem smekám. My všichni totiž dnes, snad více než kdy jindy, potřebujeme vzory, o kterých se nepochybuje. Ona je jedním z nich. Pamatuji na dávné krédo z úst mého profesora dějepisu, jenž prohlásil: „*V minulosti je psaná budoucnost.*“ A já dodávám: škoda, velká škoda, že se více nezajímáme o svou historii, v níž lze najít mnohé, na co bychom mohli a měli být hrdi. Snad bychom se i lépe dokázali orientovat v celém tom současném, tak málo pochopitelném systému jménem „moderní civilizace“.

Přiznám se ke své malé libůstce - vždycky, když si koupím novou knížku, ráda se s ní „seznamuji“. Pohladím jí desky, kouknu na předsádku, mrknu na obsah a na tiráž, prolétnu si případné obrázky a pak si ji „jen tak“ prolístuji. Když se očima zachytím na něčem, co mě mimořádně upoutá, začtu se. Teprve poté se vracím na začátek. Tentokrát musím vyseknout upřímný a obdivný hlubokosklon. Paní Skleničková odvedla naprosto úžasnou práci! (Musím tu větu zakončit vykřičníkem, jinak nelze). Knížku jsem neodložila, dokud jsem ji nepřečetla „od A do Z“. Stejně to bylo i s tou druhou. Obě publikace byly zakoupeny také do ledčické knihovny, kde si je zájemci mohou zapůjčit. Doporučuji.

ip

Největší Evropan své doby, „náš“ Karel IV.

Letos se po celý rok budou slavit, a vlastně už leckde slaví, opravdu úctyhodné sedmisté „narozeniny“ geniálního panovníka, mazaného diplomata, skvělého stavitele a urbanisty, moudrého vizionáře a podporovatele vzdělání, kultury a umění – krále českého, německého, lombardského a burgundského, jakož i císaře římského, Karla IV. Rodem Lucemburk, vychováním Francouz, žezlem Čech, Němec a Ital zároveň, byl, řečeno dnešním jazykem, manažerem světové úrovně. Kdyby jeho dílo nezničili málo schopní potomci a náboženské bouře, mohla dnes čeština hlaholit od Alp až k Baltu. Řekla jsem si, že snad ve všech novinách a časopisech i ve všech dalších médiích bude prezentován tak, jak je zvykem - hodně chvály a „suchých informací“, což není podle mého, to „pravé ořechové“. A tak jsem se rozhodla „sundat“ ho z piedestalu a představit jako úplně normálního a přitom charismatického člověka, jenž měl i svoje chyby a úlety, při nichž se dopouštěl ne právě státnických, ba přímo barbarských činů a rozhodnutí. Tenkrát byl ale hluboký středověk, na nějž by současná „optika“ neměla dosáhnout.

Osobnost Karla IV. je fascinující a skutečně mimořádná, takže si naši pozornost a následující řádky plně zaslouží. Jen se dopředu omlouvám, že zvolím cestu „drbů“ a zajímavostí, které se většinou v učebnicích dějepisu neuvádějí, avšak o to jsou přitažlivější a jaksi „lidštější“.

Jak známo, kralevic (třetinou Přemyslovec, třetinou Lucemburk, třetinou po babičce „z krve Karla Velikého“) se narodil 14. května 1316 mezi čtvrtou a půl šestou hodinou ranní v Praze, snad v domě U kamenného zvonu, neboť Pražský hrad se v té době nacházel v neobyvatelných ruinách. Dostal tradiční jméno podle českého patrona, svatého Václava, které u nás vždy vzbuzovalo velkou úctu; otcem novorozence byl český král Jan Lucemburský, matkou Eliška Přemyslovna. Při biřmování v roce 1323 byl Václavovým kmotrem otcův švagr, francouzský král Karel IV. Sličný, po němž chlapec dostal jméno. Což bylo i praktické, neboť „Václav“ se Francouzům špatně vyslovovalo. I když se stal prvním českým králem toho jména (tedy Karlem I.), byl čtvrtým Karlem, který se stal císařem Svaté říše římské (v roce 1355), a tak do historie vstoupil jako Karel IV. Trošku zamotané, ale už v tom teď máme jasno.

Ani ne čtyřletý chlapec se stal podle svědectví, jež zaznamenal kronikář Beneš Krabice z Weitmile, díky konfliktům rodičů a jejich sporům o moc, dokonce vězněm svého rozlíceného otce. Ten ho odebral matce Elišce a skutečně „arestoval“ na plné dva měsíce (některé prameny uvádějí šest měsíců) do hlubokého tmavého sklepení loketského hradu, kam dopadalo světlo jen malým okýnkem. Poté byl odeslán na Křivoklát, kde už se o něj sloužící dobře postarali. Krátce před sedmými narozeninami poslal Jan Lucemburský „následníka trůnu“ z Čech na dvůr výše zmíněného francouzského příbuzného, krále Karla IV. Sličného. Tady pobyl celých jedenáct let, kdy mu bylo zajištěno skvělé vzdělání a výchova. Matku však už nikdy nespatřil.

Ať už byl syn „rytířského krále“ Jana čímkoli, rozhodně nezačínal s ničím pozdě. V sedmi letech se oženil. Na Sorbonně promoval ve třinácti, guvernérem sedmnácti italských měst se stal v patnácti, generálem vojsk, stavitelem pevnosti Monte Carlo a přítelem básníka Petrarce v šestnácti, markrabětem moravským a stavitelem hradů v sedmnácti, králem českým a římským ve dvaceti, zakladatelem první středoevropské univerzity, architektem a urbanistou ve dvaadvaceti. Úctyhodné, že? Ani s ničím brzy neskončil. Zplodil jedenáct dětí se čtyřmi ženami, z toho přinejmenším jedno v šedesáti s ženou o jednatřicet roků mladší, o které se vyprávělo, že lámala meče a koňské podkovy. „Použil“ většinu svých dětí na budování mocných spojení namísto válčení tak, že je ženil a vyváděl možným nepřátelům (jako byl například anglický král Richard II., který dostal Karlovu „sličnou, ach, přesličnou dceru Annu“, jak pravil básník).

Ale vraťme se do Francie roku 1323, kdy se sedmiletý právě biřmovaný Karel ženil se stejně mladou Blankou z rodu Valois. „Manželé“ hned poté byli až do dospělosti rozděleni, aby se věnovali činností spojeným s příštím vládnutím. Zprvu zamlklý a tichý chlapec se díky lásce a péči bezdětného strýce Karla IV. Sličného pomalu měnil v sebevědomého a šťastného mladíka. Bylo mu zajištěno skutečně úctyhodné vzdělání, kdy „vládl slovem i písmem hned pěti jazykům“ – francouzštině, italštině, latině, němčině a češtině. A to v době, kdy ani panovníci většinou neuměli číst a psát; negramotní byli ostatně jak otec Jan, tak i Karel IV. Sličný. Studia, osobní setkání s mnoha významnými osobnostmi a zkušenosti získané v nejvytříbenějším prostředí tehdejší Evropy měly pro budoucího krále rozhodující význam. Přičemž ho potkala jedna z mnoha šťastných náhod jeho života – učitelem a přítelem se mu stal Pierre de Rosières, pozdější papež Klement VI. Díky kultivovanému okolí Karel pochopil, oč je cvičený rozum, víra, věda, umění a vzdělání pro vladařské rozhodování vhodnější než meč. Že právě ony mohou patřit k ozdobám panovníka a být oporou jeho moci i samozřejmou součástí majestátu. Mnohá Karlova pozdější moudrá rozhodnutí mají zajisté počátek právě v těchto plodných francouzských letech, kde získal i politický rozhled.

V roce 1331 pověřil Jan Lucemburský svého tehdy patnáctiletého syna velmi nebezpečnou misí – obranou lucemburských držav v Itálii. Mladičká „generál“ zde unikl smrti jedem opět jen náhodou, a to proto, že se zdržel na mši. Chápal to jako Boží zákrok a o to více se upnul k víře.

Karel však rozhodně nebyl svatoušek, nevyhýbal se ani příjemnějším stránkám života a dokázal se chovat velmi světsky. Byl znám svou silnou náklonností k „slabému pohlaví“ a nevázaným životem. Ve svém vlastním životopise Vita Caroli, který latinsky sepsal ve snaze dát svému synu, králevici Václavovi (IV.), určitý životní vzor a model osvětleného panovníka, se zmiňuje o snu z konce léta 1333: „Zdalo se nám ve snách, že mládenec postavy velmi způsobilé od drábů jat byl a na vysokém místě, odkud by mohl ode všech viděn býti, z šatů vysvlečen, a tu varlátka jemu vyřezána byla. Když jsme se dotazovali, vida přistojícího mládence, kterýž krásu nade všechny lidi měl, kdo by ten mládenec byl, s nímž se tak krutě nakládá, a proč by tou smrtí trápen byl, odpověď dána nám byla, že jest dauphinus, krále francouzského syn prvorozený, kterýž těmi obyčejí vzat jest, a že tak mučení býti mají, kteříž cizí manželství porušují.“ Ale jak známo, ani tento výstražný sen, v němž anděl ohnivým mečem utál pohlavní úd vikomta Quida z Vienne, Karla příliš nenapravil a ženy byly i nadále jeho slabou stránkou.

Karel se už od mládí velmi rád a módně oblékal, za což byl často i kritizován. Dokazuje to dopis Klimenta VI., papeže a přítele:

„Dozvěděli jsme se, že zpráv mnoha lidí, že někteří velmoži němečtí, kteří čistou láskou milují tvoji čest, reptají a velmi těžce nesou, že ty svými šaty, které nosíš příliš krátké a těsné, nezachováš onu vážnost, kterou vyžaduje vrchol důstojnosti císařské a že se proti slušnosti této důstojnosti účastníš klání a turnajů. Nad tím jsme

se my, kteří z otcovské lásky toužíme po roznožení tvé cti podivili a důrazně tvou jasnost žádáme, abys v budoucnosti nosil oděv volný a dlouhý, který prozrazuje zralost, a že se vyžaduje při tak velkém panovníkovi, abys nechal takových klání a turnajů, a aby ses ve svých skutcích a vystupováních ukázal vážným a zralým, aby na tobě nebylo pozorováno nic nepřislušného, nebo pokárání hodného, nýbrž abys hodnost, jejichž odznaky a váhu nosíš, naplňoval mravy a zosobňoval ctnostnými skutky."

ona. Někteří historikové uvažují o rychlé tuberkulóze, jiní zase spekulují o Blančině sebevraždě jedem, neboť se prý obávala, že ji manžel vyžene, když nedá trůnu dědice.

Panovník se hned od prvopočátků své vlády pouští do uskutečňování smělých plánů. Jde mu to jako na drátkách – roku 1344 spolu se svým otcem Janem Lucemburským položil základní kámen katedrály na Pražském hradě, téhož roku bylo založeno pražské arcibiskupství, díky němuž se České království po čtyřech staletích zbavilo podřízení diecéze v Mohuči. V roce 1346 nechal zhotovit překrásnou a velmi cennou královskou korunu zasvěcenou svatému Václavu. Na Karlovu žádost vydal papež bulu na její ochranu, kde se vyslovuje zákaz ji zcizit, prodat, nebo zastavit. Zdobí ji devadesát šest drahokamů, dvacet velkých perel, sama pak váží 2358 gramů. Zlato, z něhož je vyrobena, má ryzost 22 karátů. Všechny korunovační klenoty jsou závratné ceny a zasloužily by si zvláštní pojednání, na které však, bohužel, je v tomto článku málo prostoru. Snad někdy příště... V roce 1346 padl v bitvě u Kresčaku Karlův už zcela slepý otec, král Jan. Rok na to byl Karel IV. korunován na českého krále (v září 1347). Poprvé v naší historii akt provedl český arcibiskup (Arnošt z Pardubic). Hned následující rok 1348 znamenal přímo explozi Karlovy iniciativy. Toho roku vznikla pražská univerzita, v jejíž zakládací listině panovník vzletně prohlásil, že mu záleží na tom, aby „*věrní obyvatelé království, lačníci po plodech věd, nemuseli v cizině žebrati o almužnu a nalézali stůl k hostině připravený doma*“. Což byla jen část pravdy, jelikož Čechů tu studovala hrstka. Pravým záměrem bylo obdařit město mezinárodním věhlasem, vytvořit z Prahy ohnisko učenosti a kulturního života Evropy, hlavní město Svaté říše římské, a to se mu navýsost podařilo. Karel pečoval o rozvoj své univerzity nejen výběrem profesorů, ale také knižními dary, nadacemi a právními výsadami. Kancléřem jmenoval humanistického právníka a prvního pražského arcibiskupa, Arnošta z Pardubic. A tak díky Karlovi došlo k nevídanému rozkvětu společenskému a kulturnímu, ale také k všestrannému rozvoji českého písemnictví (v něm se odrážel zájem zvláště o problematiku společenského vývoje, politickou a sociální). Dovolím si malou vsuvku. Univerzita prozatím neměla vlastní budovu, učilo se v měšťanských domech na několika místech v Praze. Až Karlův syn Václav IV. pro ni zakoupil v roce 1386 dům mincmistra Jana Rotleva, dnešní Karolinum, v němž byly byty Mistrů, aula, zbrojnice i vězení.

V Karlově době, vůbec poprvé v dějinách, začaly stověžatá Praha i Čechy kulturně vyzářovat a téměř „*hvězd se dotýkat*“. Jinak je skutečně pravdou, že Praha v té době měla více než sto věží. Na sklonku Karlova panování tu stálo už 105 chrámů a kostelů, přičemž rozestavěný dóm Panny Marie Sněžné se měl stát nejrozhledlejším duchovním stánkem Evropy. Monumentální torzo, jež zbylo, je vlastně pouhé presbyterium (tedy kněžiště kolem hlavního oltáře).

Stavělo se opravdu do té doby nevídaným tempem. Přicházejí ti nejlepší architekti, stavitelé a umělci. Na jaře roku 1348 bylo založeno Nové Město pražské, na jehož území během krátkého času vyrostlo na 1500 kamenných domů, početná řada kostelů a klášterů, dvacet farních škol, tři rozlehlá velkorysá náměstí. Za pouhé tři roky stál obranný val „od řeky k řece“, od Vyšehradu na Poříčí - fortifikován meandry Vltavy na jejím pravém břehu v délce 3,5 kilometru. Stavebníci na přidělených parcelách museli začít do měsíce stavět a do osmnácti měsíců bydlet. Pokud „*všem uzákoněním vyhověli, na tučet rokův byli od daní a berní oproštěni*“. Pozdější Hladová zeď na Petříně – příkladně – vznikla za rok. Přitom jedinou mechanizací tehdejších časů bylo kolečko a primitivní jeřáb na způsob rumpálu! Nové Město pražské nemělo být jen tak nějakou čtvrtí, nýbrž sto let poté, kdy muslimové

dobyli Jeruzalém, se mělo stát zrcadlovým vzkříšením Nebeského Jeruzaléma. S koncepcí Nového Města panovníkovi pomáhal Matyáš z Arrasu, který městu dal stejná měřítka odpovídající historickému Jeruzalému. Základní vzdálenosti a délka ulic jsou shodné, pouze jejich šířka je větší a jsou soustředěny kolem tří náměstí (dnes Václavského, Karlova a Senovážného). Vyvýšená místa pak posloužila jako vhodné lokality pro umístění svatostánků (chrámu sv. Karla Velikého, kláštera Pod Slovany, kostelů sv. Kateřiny a sv. Apolináře).

Co do plošné rozlehlosti byla česká metropole se svými 650 hektary rozlehlejší než Paříž či Londýn, větší tehdy byla jen dvě starověká města – Řím a Cařihrad. Lidnatost Prahy se během Karlovy éry takřka zdvojnásobila, měla na 40 tisíc obyvatel a práci tu našlo deset tisíc dělníků a řemeslníků; uživily se zde i čtyři stovky malířů. Město se stalo největším stavenišťem Evropy. K neuvěření je fakt, že po dalších pět století pak Praha mohla žít v hranicích, jež tak velkolepě a s úžasnou vizí panovník vytýčil.

Karel IV. vykonal mnoho dobrého díla. Obratnou politikou zvětšoval území, které podléhalo pravomoci českého panovníka. Mezi jeho oblíbené prostředky patřila zmíněná „sňatková politika“, ale neváhal použít i lsti či vyložených nepravd. V Braniborsku například podporoval jakéhosi vesničana, jenž se prohlašoval za zemřelého markraběte Valdemara, a tím si vytvořil vhodnou podmínku pro připojení Braniborska k lucemburské rodové základně a tudíž i k Čechám. Císař pracoval dnem i nocí, tvrdí se o něm, že mu stačilo jen několik hodin spánku. Zajímavé je, že, jak praví legenda, si každou středu sedl před palác na Pražském hradě a v té době k němu mohl kdokoliv přistoupit (ať pán či kmán) a vznést svou prosbu, dotaz nebo výtku. Aby neseděl jen tak „zbůhdarma“, pletl prý košíky, nebo kapesním nožem vyřezával klacíky. Trochu potutelně si říkám, zda by něco podobného bylo možné dnes... Ovšem tehdy byla jiná doba. Byla to doba, kdy české země byly v popředí evropského politického a kulturního vývoje, což dokumentují i tehdejší skvělé „konstelační“ podmínky: osvětlený panovník, momentální mír, velké talenty v mnoha odvětvích politiky a kultury, univerzální myšlenkové proudy bez ohledu na to, odkud přicházely, a na neposledním místě také spokojenost prostých lidí v Čechách. Ale vrátím se ke Karlovi – po celé říši rozšiřoval obchodní cesty a stavěl nové silniční zkratky, pohrával si i s „bláznivým nápadem“, jako byl plavební kanál spojující Labe s Dunajem, na nějž však už nedošlo. Postavil desítky hradů včetně Karlštejna, této „příští schrány korunovačních klenotů“. Ve druhém patře zdejší věže, jak popisuje Beneš Krabice z Weitmile: „Císař zřídil velikou kapli, jejíž stěny dal obložit ryzím zlatem a cennými drahokamy, okrášlil ji ostatky svatých a ozdobil ji velmi drahocennými obrazy. Na celém širém světě není hradu a kaple tak nádherně vystrojené, a je to správné, protože tam císař chová říšské klenoty a poklady celého království.“ Spodní část stěn Kaple svatého kříže je skutečně obložena leštěnými destičkami z polodrahokamů, které pocházejí z Ciboušova, dnes součásti Klášterce nad Ohří. Počátkem šedesátých let 14. století na Karlštejn přichází Mistr Theodorik, který postupně namaloval obrovský soubor 130 obrazů světců, církevních hodnostářů, andělů, rytířů, panovníků, svatých panen a vdov (jeden z nich je dnes nezvěstný). Karlštejn se přes všechny pozdější stavební zásahy stal jedinečným Karlovým pomníkem a svědectvím o jeho mentalitě. Traduje se, že do Kaple svatého kříže císař vstupoval ve velké účtě a bos. Jednu zajímavost si nemohu odpustit, třebaže se snažím jen o skoro „telegrafický“ portrét císaře – je velmi zajímavé, že Karel na vykopání studny na Karlštejně povolal kutnohorské havíře, kteří však ani v hloubce osmdesáti metrů nenarazili na pramen. Nezbylo tedy, než vyrazit štolu do podhradí a napájet studnu z tamního Budňanského potoka. Tím se ovšem jediný hradní zdroj vody stal nejcitlivějším bodem Karlštejna; v případě obležení by nepřítelům stačilo otrávit vodu v potoce. Kutnohorští havíři prý byli, podle legendy, v obavě před vyzrazením tajemství

v nedaleké vesničce Mořina popraveni. Karlštejn ale nebyl jediný hrad, kterému dal český panovník své jméno. Už jsem se zmínil o Monte Carlu, dalším pak je Kašperk (Karlsberg) v Pošumaví, Karlshaus u Hluboké, nebo Karlsfield u Žitavské cesty.

Víme, že císař se zasadil o rozvoj umění v Čechách. Za jeho vlády vznikl bezpočet obrazů, soch, fresek, zlatnických a šperkařských předmětů... My, leďciť, můžeme být hrdi na to, že přímo u nás pod Řípem – v Roudnici nad Labem – roku 1371 vznikl překrásný Votivní

obraz Jana Očka z Vlašimě, nejznámější, největší a nejvýznamnější dílo pozdního středověku. Obraz se proslavil

zejména díky podobizně Karla IV. Jeho kopii si můžete prohlédnout v roudnickém chrámu Narození Panny Marie. Originál visí v Národní galerii.

Karel se také rok po smrti milované Blanky rozhlédl po nové choti, jíž se stal krásná, mladičká, sotva dvacetiletá Anna Falcká, s níž dostal navíc kus Horních Frank, což je část Bavor u české hranice, kterou král nazval dominiem Nové Čechy. Anna skutečně dala svému muži i českému království syna (1350), jak jinak, než Václava. V tomto roce se udála jedna velká záhada. Císař ochrnul na všechny čtyři končetiny a téměř celý rok ležel v ústraní a v péči nejlepších doktorů té doby. A když znovu vstal, už nebyl vitálním rytířem, ozdobou turnajů a bitev, ale nahrbeným zesláblým mužem maskujícím špatně srostlé kosti v obličejí řídkým vousem. Někteří historikové tvrdí, že se na zapřenou zúčastnil nějakého rytířského turnaje, v němž byl téměř zabit,

jiní soudí, že jej nechtěně otrávil jeho, stejně hloupá jako krásná manželka, přezdívaná pro svůj mečivý hlas Mečka, která mu namíchala „nápoj lásky“. Karel se jakž takž uzdravil, ale s Annou přestal sdílet lože. Jejich chlapec ve dvou letech zemřel. Dne 2. února 1353 zemřela i Anna Falcká ve věku třidvaceti let. Spadla z koně a zlomila si vaz. A tak se Karel v sedmatřiceti letech stal podruhé vdovcem. Ještě téhož roku, po čtyřech měsících, si vyvolil „nejkrásnější ženu v Evropě“, teprve čtrnáctiletou Annu Svídnickou. Není bez zajímavosti, že ji původně (jako jedenáctiletou) zasnoubil svému malému dvouletému synovi. K překvapení všech se s Annou po chlapcově nenadálé smrti oženil sám. Po několika letech manželství a jedné další dceři, na svět přišel toužebně očekávaný syn. Opět Václav. Císařova radost neznala mezí, což bylo pochopitelné. Choval k chlapci doslova „opičí“ nekritickou lásku, takže z následníka vyrostl nezdárný lenoch, sebestředný rozmazlenec a psychicky nevyrovnaný floutek; dnešními slovy „jemně“ řečeno „fracek k pohledání“. Anně, kterou král skutečně miloval a byl s ní šťastný, také nebylo dopřáno dlouhé žití. Zemřela při porodu třetího dítěte ve věku pouhých dvaceti tří let. Císař byl potřetí vdovcem a zůstal jím skoro rok. Avšak státní zájmy mu nedovolily dlouho truchlit, a tak se roku 1363 oženil. Poslední Karlova manželka, o jednatřicet let mladší Alžběta (Eliška) Pomořanská dala císaři tři děti, z toho dva syny (Zikmunda a Jana Zhořeleckého). Alžběta byla skutečně výrazná osobnost, jíž provázela pověst silné, energické a sebevědomé ženy (ano, je to právě ona, která lámala holýma rukama meče). Karla přežila o patnáct let.

Jak už jsem jednou poznamenala, Karel IV. byl opravdu šťastlivec. Měl z českých králů nejvíce žen a dětí. Když v Evropě řádil mor a vyhubil třetinu populace (asi 30 milionů lidí), Čechům se jako zázrakem téměř úplně vyhnul. Karel se postaral také o pevné postavení Čech v rámci Svaté říše římské a poprvé použil termín „země Koruny české“. Do nich napříště patřilo i Slezsko a další nová území. V roce 1355 se konala dlouho dojednávaná císařská korunovace v Římě. Při cestě zpátky do Čech však povstalo italské město Pisa a Karel i s chotí Annou málem přišli o život. Roku 1356 byl panovníkem vydán základní ústavní zákon říše známý jako Zlatá bula Karla IV., který platil až do roku 1806, tedy plných 450 let! Už v roce 1353 se snažil o vyhlášení zemského zákoníku Maiestas Carolina (Codex Carolinus), sestávajícího ze 109 článků, v nichž byla velká pozornost věnována takzvanému korunovnímu zboží. Chtěl tak zabránit zastavování a prodeji královských měst a hradů, vyžadoval, aby vysoké státní funkce vykonávali výhradně zástupci domácích panských rodů, v soudní praxi zakázal mrzačící tresty jako vypichování očí, řezání nosů a sekání končetin, či „Boží soudy“, tzv. ordály. Ustanovil zákony o královských vdovách a jejich „odvěnění“ a dalších sporných otázkách. Maiestas Carolina se stal pro velký odpor šlechty prakticky neprůchodným, takže jej Karel brzy odvolal, ovšem se zdůvodněním, že prý zákoník shořel. Ve skutečnosti dokument stále existoval a jeho obsah byl znám, prepisován a vznikl i český překlad. Maiestas Carolina náleží k vrcholným dílům Karlovy státnické činnosti a pokus o prosazení tohoto zákoníku je svědectvím o panovníkově obzvláštním zájmu o právní záležitosti. Přestože zákoník nikdy nevešel v platnost, v průběhu celého pozdního středověku byl pro své kvality užíván coby pomůcka při „nalézání práva“.

V této době, přesněji v říjnu 1354, dostává císař Karel dopis od svého dávného přítele, italského humanistického básníka Petrarcy, s nímž vedl dlouholetou korespondenci i občasná setkání: „*Ted' už nejsi jen králem Čech, nýbrž králem světa, ted' jsi již římský imperátor a skutečný císař. Ty poroučíš králům a Ty, pán římské říše, nevzdycháš po ničem jiném než po Čechách... Prosím Tě, co děláš? Co máš v úmyslu? Proč váháš? Od čeho jiného než od svých činů očekáváš slávu? Opusť Čechy a přijed', Řím čeká...*“

Karel však má „doma“ tolik práce, že cestu do „věčného města“ odkládá, jak jen to jde. Kromě zmíněného vážného pokusu o zemský zákoník Karel IV., jako vůbec první evropský panovník, nařídil přísnou „ekologickou“ ochranu lesů, za kterou by mu dnes líbala ruce i organizace Greenpeace: „*Krásný soubor našich lesů vzbuzující obdiv cizinců chceme netoliko promrhati, ale zamýšlíme jej uchrániti od veškerého nicotného kácení. Chtějíce, aby lesy zůstaly věčné, rozkazujeme, aby žádný z našich hajných nebo lovčích ani žádná jiná osoba nesměli je zbytečně káceti, vyvážeti nějaké dříví, zcizovati je, nebo prodávati, leč pouze dřevo suché a to, které padne silou větrů. Kdo by jednal opačně, tomu hrozí utěti pravé ruky.*“ Tak si říkám, že by „Otec vlasti“ zájasa nad osvětleným ledčickým zastupitelstvem, které se navzdory úřadům a jejich nepochopení svého času zasadilo o vysazení vlastního lesa ve svém katastru. Císař Karel vyžadoval také zakládání nových rybníků ve všech koutech země (i tady mají Ledčice svoje užitečné plus). Karel se zasloužil velkou měrou o bezpečnost na zemských cestách, uzákonil

češtinu vedle němčiny a latiny jako úřední jazyk a realizoval i mnohé další. Rozšířil pěstování vinné révy, to on k nám přinesl veleúspěšnou odrůdu rulandské modré (pěstuje se od té doby také u nás na Mělnicku a Roudnicku), aby v Čechách bylo dost vína. „*Je trochu drsné, jako ten zdejší lid*“, poznamenal ke svému pijáckému kolegovi Bušku z Velhartic. Od Karlových časů se v Čechách pěstuje velkoplodá odrůda švestek, které se dodnes říká karlátko či kadlátko. Zkrátka, prakticky všechno, nač císař v životě sáhl, se mu dařilo. Další příklad: k položení základního kamene k novému mostu, který měl nahradit pobořený most Juditin, si museli král se svou suitou i řemeslníky náležitě přivstat. Založení mostu bylo podloženo „magickou“ posloupností lichých čísel 1 3 5 7 9 7 5 3 1,

což v reálu znamenalo rok 1357, 9. 7. (čili červenec), v 5 hodin 31 minut ráno. Dnes víme, že zvolil dobře a že snad i díky tomuto unikátnímu číselnému principu Kamenný most, později zvaný Karlův, pevně stojí až do dnešních časů.

Bez ohledu na Karlovy úspěchy osobní a bez ohledu na to, co jej k nim skutečně hnalo a motivovalo, nikdo před ním nevykonával pro Čechy tolik, co by jim pomohlo vystoupit ke hvězdám a téměř, téměř jich dosáhnout.

Některé státnické kroky vladaře Karla byly v jeho době sice „normální“, ale dnes by asi jen těžko prošly. Mohli bychom mu zazlívat špatnou výchovu synů, hlavně následníka trůnu Václava IV., kterého nechal korunovat už ve dvou letech, přičemž králevic „*plakal náramně až zesral oltář svatého Mauricií na Hradě, na*

kterým byl stál a řev jeho zastavil až kus calty (housky) do ruky mu dané“. Ještě mnohem horší a neomluvitelný je císařův nelidský přístup k Židům a jeho selhání nejen jako panovníka, ale i jako člověka. Židé byli panovnickovým osobním „majetkem“ a Karel se k nim podle toho choval. Když si například půjčil od města Frankfurtu nad Mohanem peníze, dovolil, aby si je město vybralo i s úroky pogromem v židovském ghettu a zabráním zdejších domů i veškerého majetku. Totéž se opakovalo i v dalších městech, například v Chebu. Nejdále císař zašel v Norimberku, ve svém oblíbeném městě, z něhož vybudoval vzkvétající metropoli, ale nadělal tu i velké dluhy. A tak vydal výnosy, podle nichž norimberští Židé museli nést část nákladů na jeho pobyty, neštítel se zastavovat jejich majetky a dokonce vyslovil beztrestnost všem těm, kdo by s nimi měli jakýkoli konflikt. Pogrom v Norimberku vypukl 5. prosince 1349 a trval dva dny. Z židovské komunity čítající původně asi 1500 lidí, bylo zabito 562. Mnozí raději uhořeli ve svých domech, než aby se vydali na pospas běsnícímu davu. Zbylí museli město opustit a židovská čtvrť byla srovnána se zemí. Na jejím místě vznikly dva velké trhy a chrám zasvěcený Panně Marii, který dnes slouží jako památník obětí pogromů a sounáležitosti křesťanské a židovské kultury.

A jak Karel vlastně vypadal? Matheo Vilani, florentinský kronikář, ho popisuje takto: „*Jeho osoba je střední postavy. Podle Němců je poněkud skrčený s krkem a hlavou stlačeným dopředu, ale pravidelně. Má černé vlasy a velké oči, od sebe široce rozložené. Tváře široké a plné, černý vous a vpředu lysou hlavu.*“ V roce 1977 - došlo k věrné rekonstrukci obličeje Karla IV. podle metody ruského antropologa Gerasimova: Oči měl císař pravděpodobně tmavě hnědé a mírně protrusivní (vystupující), horní víčka poněkud převislá, nos mohutný, v dolních partiích široký s masivními křídly. Kromě jizvy od sečné rány (pravděpodobně mečem) měl Karel v krajině obou obočí menší jizvy, které vznikly po tupých, nebo tržných poraněních. Černé, nebo velmi tmavě hnědé vousy, tvář zarudlou. Chrup měl císař mírně obroušený následkem posunutí dotykových ploch zubů po úrazu. Jinak ale úplný. Navíc měl zuby i ve svých 62 letech až na drobný kaz v první stoličce vlevo nahoře zcela zdravé. Podle zachovalé kostry se dala dobře odhadnout výška císařovy postavy. Karel byl muž atletického těla se silnou kostrou, které zformovalo záměrné tělesné cvičení. Dokazují to mohutné svalové úpony na lebce i na ostatních kostech. Můžeme přímo říct, že to jsou pozůstatky rytíře. V moderní terminologii by bylo možné označit jeho otce Jana Lucemburského za desetibojaře, zatím co Karel byl těžký atlet. Výšku postavy je možné poměrně přesně vypočítat z délky dlouhých kostí končetin. Podle dvou různých výpočtů se ta výška pohybovala mezi 172,5 a 173,5 cm. Na svou dobu byl tedy nadprůměrně vysoký. Jeho výšku však zkreslovala kyfosa hrudní páteře u 3 až 9 obratlů, a tak mohl vypadat přibližně na 169, nebo 170 cm.

Na konci roku 1377 se Karel IV., již jako velmi těžce nemocný dnou, která mu bolestivě znepříjemňovala pohyb, vydal do Paříže, aby se rozloučil s místy, kde vyrůstal. I když měl skvělé doktory, léčil ho například věhlasný dvorský lékař Havel za Strahova (Gallus de Monte Syon), který se podílel na zpracování latinsko českých slovníků, byl znalcem matematiky a astronomie a významným členem univerzity. Zajímavé je, že císaři velmi moudře a „moderně“, v duchu autorit slavných arabských lékařů, (latinsky) předepsal „*méně jídla a pití a další, co vchází do těla, pohyb a klid, dobrý spánek a bdění, pravidelné vyprazdňování a zadržování, veselou mysl a umírněné tělesné rozkoše...*“. Jinými slovy, řečeno úslovím: Ve zdravém těle zdravý duch. Kronikář se o Karlovi francouzské cestě zmiňuje takto: *Částečně cestoval ve voze, částečně byl nesen na nosítkách mezi dvěma*

mulami, neb na nosítkách nesených nosiči. V paláci francouzského krále byl pak přenášen na židli. Na schodech pak v náručí, když si chtěl prohlédnout ostatky svatých v kapli chrámu. Přes všechny bolesti však do Paříže vjel po boku francouzského krále na koni, neboť byl císař. Císař chtěl s francouzským králem projednat důležité církevní otázky a nové rozdělení Evropy. Většina plánů však už mu nevyšla. Zemřel na Pražském hradě v důsledku pádu a zlomeniny krčku stehenní kosti, následkem čehož u něj propukl silný zápal plic. Smrt nastala 29. listopadu roku 1378 kolem sedmé hodiny ranní. Karlovi bylo šedesát dva a půl roku. Při slavném pohřbu, před nímž bylo jeho nabalzamované tělo vystaveno po jedenáct dní v kostele u svatého Jakuba, jej na márách neslo třicet osob a dalších sedm tisíc ho doprovázelo. Průvod prý dosahoval délky ze Starého Města pražského až na Vyšehrad. Ve své pohřební řeči tu Karla IV. poprvé nazval Otcem vlasti přítel Vojtěch Raňkův z Ježova, profesor na francouzské Sorbonně. Císař byl pohřben v katedrále svatého Víta, Václava a Vojtěcha na Pražském hradě v sarkofágu uprostřed královské krypty. Původní hrobka, kterou skutečně založil, se nachází v prostoru mezi dnešním oltářem a oltářním stolem. Karlovy naštěstí zachovalé kosterní ostatky byly zkoumány koncem 20. století Emanuelem Vlčkem a Jiřím Rambou. Císařova zamýšlená velká říše rychle vzala za své. Přitom všechno vypadalo tak slibně: jako že vzniká velkolepá dynastie, jež bude vládnout Evropě. Protože jeho děti, kterých měl spoustu, se z hlediska vlády (až na Zikmunda) a z hlediska dynastického nevydařily. Buď zemřely příliš brzy, nebo jako bezdětné.

Po Karlově éře tak především zůstala skvělá pověst a dílo architektonické a umělecké. Když u nás historici i běžní lidé hledají „staré zlaté časy“, zpravidla skončí právě u doby Karla IV. Uznávali ho i komunisté, byť raději mlčeli o jeho až chorobné vášni pro sbírání svatých ostatků. Ať už se na tohoto panovníka díváme z jakéhokoli úhlu, jedno je jasné. Byl to muž, který zformoval svoji rodnou zemi i svůj lid. Stopy obojího jsou znát dodnes...

ip

Pozvánka

Obec Ledčice Vás zve na
Jarní koncert
15. 5. 2016 v 15 hodin
v kostele sv. Václava v Ledčicích
 Účinkují:
 děti Ledčického příležitostného sboru
 Ledčický příležitostný sbor a orchestr
 sbormistryně Barbora Novotná
 dirigent Jakub Kydlíček
 Jiří Los, tenor
 Pavla Popelková, varhany
 Dana Burešová, soprán (solistka Národního divadla)
 Miroslav Král, mluvené slovo
 Jiří Hrivnák, klavír